

A Biblia – a föld legolvasottabb könyve

Bevezetés az Isten üdvhatározatába

A föld legnépszerűbb könyvei közül messzemenően a biblia foglalja el az első helyet. Egyedül 1960 -2010 között mintegy 3,9 milliárd példány kelt el világszerte. A Világ Biblia Egyesület Szövetsége szerint 2015 januárjában 563 nyelvre és nyelvjárásra lett lefordítva. A Biblia az az egyetlen könyv, amely átfogóan tájékoztat minket az idő kezdetéről egész a végidőben megtörténő dolgokig. Abban már előre meg lett örökítve és le lett írva a teljes emberi történelem. Az is, ami most történik, előre le lett rögzítve az Ó- és Újtestamentum proféciájában.

Ezen előterjesztés minden jóakarátú embernek szól az egész világ összes nemzetéből és nyelvéből. A judaizmus, a kereszténység, az iszlám, a taoizmus, a buddhizmus és a hinduizmus hat fővallása mellett, némelyek tizenkettőre bővítik a Világvallás számát. Az nagyon is érthető, hogy mindenki azt állítja magáról, hogy a helyest hiszi. Aztán léteznek a sok természeti és törzsi vallások. Mindenki meg vannak győződve arról, hogy a helyes úton, az igazi vallásban van. De létezhet-e egyáltalán egy helyes vallás, amely az idők folyamán jött létre és egy halandó emberre visszavezethető? Természetesen a személyes meggyőződés és az emberi méltóság sérthetetlen, mert minden embernek joga van azt hinni, amit helyesnek talál. Azonban az is igaz, hogy minden egyes vallásnak, amelyet egy ember alapított, hiányzik a véglegessége, a valódi abszolútuma, amely minden kétséget kizár. A vallási mozgalmak ideiglenesek és szigorú értelemben véve, csak az ideiglenes életre vonatkoznak. Minden filozófiának és ideológiának, sőt maga a teológiának is megvan az emberi határa és a legalapvetőbb kérdéseket végül is megválaszolatlanul hagyja.

Vannak olyan dolgok, amelyek teljesen meghaladják megítélési képességeinket, de amelyek önmagukban véglegesek. Hogy az ember a Teremtő képmására teremtett és kreatív képességgel lett ellátva, ez egy ilyen tény. A hitetlenség és az engedetlenség által, a paradicsomban bekövetkezett bűneset után, az emberiség ki lett rekesztve az élő Istennel való örök közösségből és ki lett szolgáltatva a halálnak, és az életben semmi nem olyan biztos, mint a halál.

Minden mulandónak van egy kezdete és lesz egy vége. Csak az, ami még soha nem kezdődött el, nem fog soha véget érni. Az örökkévalósághoz való hozzáférés, nem lett a bölcsönkbe helyezve. A születésünk volt az időzített élethez való csatlakozásunk. Időbeli lények révén, nem áll automatikusan rendelkezésünkre az örök élet: ezzel csak az örökkévaló Isten ajándékozhat meg.

Az egyetlen könyv, amely méltán Szentírásnak és Isten Szavának lett megnevezve, a Biblia. Ezt a könyvet közösen át fogjuk kutatni egy néhány fontos kérdéssel kapcsolatosan. Csak ebben vagyunk mindenről tájékoztatva a kezdettől fogva – a menny és a föld létrejöttétől – az idők végéig és azon túl.

Még mielőtt azzal foglalkoznánk ami túllépi a temporálist, hadd vegyük figyelembe az Örökkévaló belépését a történelembe. Legelőször is Istent látjuk a teremtésben. A fenséges világegyetem teremtése tény és valóság és minden logikusan gondolkozó embernél feltételezi a Teremtő létezését. Az isteni rendszabály az élőlények között a vízben, a földön és a levegőben, az összes növények, fák, a vetés és az aratás, maga az élet, a szaporodás a látható alkotáson belül – mindez a Teremtő önálló tanúvallomásként maradandóan fennáll. Milyen orientációt adjon például az evolúcióelmélet, a kézzel tapintható isteni alkotás valóságára? De hiszen ez csak egy kétségbeesett kísérlet a teremtést és annak Teremtőjét megtagadni. Ez nem több egy elméletnél, miközben az alkotás maga, tény és valóság. Bizonyított tények, egyszerűen önmagukért beszélnek. Még mind a mai napig, minden a maga nemét hozza elő, úgy, amint ezt az Alkotó elrendelte (1.Móz.1:12). Miután az ember hallomást szerzett Isten mindenhatóságáról és mindenütt jelenlévő voltáról, úgy szellemileg nyitott szemmel láthatja ezt az alkotásban.

Az emberiség történelmét kezdettől fogva tragikus események kísérték, amelyek ahhoz vezettek, hogy sokak hite ismételtlen megrendült. A menny Ura még nem vette át a királyi uralkodást a földön. A világot még mindig a sötétség fejedelme uralja, amelynek a befolyása alatt találtatik az egész emberiség. Csak egy egyéni – a Megváltóhoz való személyesen átélt megtérés által vonhatja ki magát valaki a gonosz befolyása alól, illetve nyithatja meg magát az isteni befolyásnak. A „Miatyánk” -ban még mindig így imádkozunk: „A Te országod jöjjön el!” És határozottan, hogy el fog jönni. Az idő közel van. Az idők jelei rámutatnak erre.

A tájékozódáshoz

A Biblia, az Ószövetség, elsőként héber nyelvre lett leírva. A héber nyelv volt az első 1750 évben, a Babel torony felépítéséig az egyetlen nyelv a földön (1.Móz.11:6-7). Az 1.Mózes 14:13-ban Ábrahám „hébernek” lett megnevezve. A 2.Mózes 7:16-ban, ezt mondta Mózes a Fáraónak: „**Az ÚR, a hébernek Istene, küldött engem hozzád ezzel az utasítással: Bocsásd el az Én népemet, hogy szolgáljanak nekem a pusztában!**” A Pál apostol bizonyossága szerint az ÚR Jézus is héberül beszélt az Ő mennybemenetele után: „*Amikor pedig mindnyájan a földre estünk, egy hangot hallottam, amely így szólt hozzám héber (nép)nyelven ...*” (Ap.Csel.26:14). A héber nyelven a személynevek és az elnevezések valamint a helységnevek gyakran egy jelentéssel bírnak, amely a más nyelvekre való lefordításnál nincs mindig találóan kifejezésre juttatva.

Az Ószövetség a Malakiás próféta könyvével végződik, aki kb. 400 évvel Krisztus előtt élt. Addig a Mózes öt könyve, a Próféták és a Zsoltárok, léteztek egy könyvteterecs formájában. Először a 300 – 200-as években Krisztus előtt lett az Ótestamentum 39 könyve egy összetartozó egységre összegezve. Az egyedi tekercsek azonban továbbra is megmaradtak. A Holttenger mentén fekvő Qumránban, 1947 és 1956 között, találtak a legrégebbi ismert bibliai kéziratokra, többek között egy 7,3 m hosszú, szinte

sértetlen tekerésre az Ézsaiás próféta könyvéről, a Zsoltárokról és a Dániel próféta könyvéről. Ezeket meg lehet „a könyv kegyhelyén”, Jeruzsálemben, az Izrael-Múzeumban nézni. Az ÚR Jézus, a mi Urunk és Megváltónk, még háromszatúán kihangsúlyozta a Lukács 24:44-45-ben a Mózes törvényét, a Zsoltárokat és a Prófétákat: **„... be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva rólam a Mózes törvényében, a próféták könyvében és a zsoltárookban.”** Egyszer olvasott a názáreti zsinagógában az Ézsaiás próféta könyv-tekeréséből (Ézs.61:1), aztán azt mondta: **„Ma teljesedett be ez az írás a fületek hallatára (szemeitek láttára).”** (Lk.4:16-21). Valójában akkor teljesedett be az Ótestamentum több mint száz próféciája, amelyek Isten üdvhatározatához tartoznak.

A héber Ószövetség először 250-ben Krisztus előtt lett lefordítva a zsidó tudósok által Alexandriában, Egyiptomban, az akkori görög világnyelvre. A héber Tóra tudósok Izraelben azonban nem ismerték el a „Septuaginta LXX” jelöléssel ellátott fordítást. Ebben nem mindig ismerhető fel az olvasó előtt a szavak értékes és fontos jelentősége, amelyek a héber szövegből nehézség nélkül kivehetők. Ezért hadd legyen ebben az előadásban, ahol szükséges, a héber Szöveg magától értetődő eredeti jelentősége feltüntetve. Azonban még azok is, akik több nyelvet beszélnek, az Isten Szelleme általi vezetésre és kinyilatkoztatására kell támaszkodjanak. Mi hiszünk a Szentírás abszolút ihletésében, amely önmagában véve – az Ó- és Újtestamentum közötti tökéletes összhangúság által legitimálva van.

A 27 könyvből összetevődő Újszövetség az első keresztény századokból származik mint egy „kánon” – mérő zsinór. Mindenekelőtt úgy történt, ahogy Lukács bevezetően bemutatja az ő Evangéliumában: **„Amint ismeretes, sokan vállalkoztak már arra, írásban egy jelentést készíteni, a közöttünk beteljesedett eseményekről.”** A sokból négy maradt, nevezetesen Máté, Márk, Lukács és János, akiknek feljegyzett nyilvánosságai „Evangélium”-ként lett a bibliai kánonban megörökítve. Ők arra lettek elrendelve, hogy mindazt ami a Jézus Krisztus életében és munkásságában megtörtént és az Üdvtörténelembe tartozik, örökségül hagyják a következő generáció számára. Mindegyik evangéliumnak megvan a saját dombornyomása. A sokszínűségükben egy átfogó képet adnak a mi Urunkról és Szabadítónkról, elkezdve az Ő születésétől egészen az Ő mennybemenetelig.

Máté például haladéktalanul rámutat a bizonyítékra, hogy a Jézus Krisztus születésével beteljesedett az ígélet az Ézsaiás 7:14-ből: **„Íme, a szűz fogan méhében és egy fiúnak lesz az anyja, akinek az Immánuel nevet fogják adni.”** (1:18-25). A 2. fejezet 1-6. beszámol a születésről Betlehemben és hangsúlyozza a Mikeás próféta által adott ígélet beteljesedését az 5. fejezetből: **„Te pedig, efráta Betlehem ... belőled származik az, aki uralkodni fog Izraelen!”**

Márk a két ószövetségi próféciával kezdi, amelyek a Keresztelő János szolgálatát érintették, nevezetesen az Ézsaiás 40:3: **„egy hang kiált a pusztában, Készítetek utat az Úrnak!”** és a Malakiás 3:1: **„Íme, Én elküldöm követemet, aki egyengeti előttem**

az utat ...”

Lukács már mindjárt az első fejezetben beszámol a Gábrriel angyal látogatásáról Zakariásnál a templomban, aki előre bejelentette neki a Keresztelő János születését, és a Gábrriel angyal látogatását Máriánál, aki bejelentette neki a Megváltó születését: **„Ekkor az angyal ezt mondta neki: ,Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Isten-nél! Vedd jól tudomásul: fogansz méhedben, és anyja leszel egy fiúnak, akit nevez Jézusnak (héberül: Jahshua).”**

János visszamegy az őскеzdethez és bizonyágot tesz: **„Kezdetben vala az Ige ...”** (Ján.1:1). „... **És az Ige hústestet öltött, és lakozást vett közöttünk ...**” (14.v).

Csak ha elolvassuk mind a négy evangéliumot, kapunk egy összáttekintést a mi Üdvözítőnk életéről és munkásságáról, az Ő szolgálatáról, az Ő szenvedéséről és haláláról, a feltámadásáról és a mennybemeneteléről mint az üdvtörténelem csúcspontjáról, úgy amint az Ótestamentumban már jó előre be lett jelentve.

Az Evangéliumokat követi az ösgyülekezet „Apostolok Cselekedeteivel”, majd az Apostolok Leveleivel és végül „a Jézus Krisztus kinyilatkoztatásával – A Jelenések Könyvével”, amelyben János apostol lett a görög Pátmosz szigeten részesítve.

Az evangéliumokat és az apostolok leveleit először a helybeli gyülekezetekben olvasták és juttatták tovább: *„Amikor pedig felolvasták nálatok ezt a levelet, úgy gondoskodjatok arról, hogy a laodiceabeli gyülekezetben is felolvasásra kerüljön, de arról is, hogy a Laodiceából érkezett levelet ti is felolvassátok”* (Kol.4:16). Az Igehirdetés elterjedt az egész világra, úgy, amint az Úr kiadta a missziói parancsban.

A modern könyvnyomtatás feltalálásáig a 15-ik században a szövegek ismételten kézzel lettek leírva. Majd a más nyelvekre való fordítással következett a fejezetekbe és azután a versekbe való felosztás. Hadd legyen még egyszer kihangsúlyozva, hogy az Írások egyértelműségét nem a sok fordítás összehasonlítása hozza, legyenek ezek bármilyen értékesek is, hanem Isten mélységeit valóban csak Isten Szelleme képes igazán feltárni (1.Kor.2:10) és azután elvezetni a teljes Igazságra (Ján.16:13). A betű, az írott Szó – Ige, fel kell legyen előttünk tárva, élő Igévé kell váljon. Isten Szava, mindörökre megmarad (1.Pét.1:25; Ézs.40:8).

Aki valóban hisz, az elfogadja Isten igazolt Igéjét – Szavát

Mi kérdezzünk, Isten pedig válaszol az Ő Igéje által: Mit akar Isten nekünk az Ószövetség által mondani? Mivel ajándékozott meg Isten az Újszövetség által? Mi az igaz hit és mi a hamisított hit? A fennálló kereszténység, vagy a sok templomok képezik-e a Jézus Krisztus gyülekezetét?

Mindazok számára, akik foglalkoznak ezzel a témával, közismert dolog, hogy az

Ótestamentumi ígéretek, az Újtestamentum kegyelmi idejének folyamán teljesednek be. Az is köztudott, hogy a Szentírás a kereszténységben belül különbözőképpen van értelmezve. Ez elkezdődik már a Biblia legelső versével és befejeződik az utolsóval.

Itt hadd legyen kimutatva, hogy Isten valóban csak az Ő eredeti Szavában létezik és ezáltal beszél hozzánk és az is, hogy miként lopakodott be az ellenség az interpretációk által, Isten ellenfeleként, félrevezetve vallásos módon az emberiséget. Ő volt az Isten Szavának a legelső elferdítője, aki, amint az 1.Móz.3 beszámol, azzal az érveléssel állt Éva elé: „*Csakugyan azt mondta volna Isten ...?*”, elvetette így a kételyt, előokozva a bűnesetet, amely az Istentől való elszakadást hozta magával. Az ördög még mindig kérdőre vonja azt, amit Isten mondott és az ő saját interpretációját adja elő. Ott, ahol csak módjában áll, befolyást gyakorol – még a teológiai tanszékeken is – táplálva az értelmiség kíváncsiságát, akik amúgy is szívesen táplálkoznak a felismerés fájáról, noha ez még mindig a szellemi halált hozza magával.

Isten/Elohim – ÚR/JAHWEH Hasznos összehasonlítások

A Septuaginta úgy fordítja le a héber „Elohim” szót, amely az 1.Mózes 1. versétől összesen 3526-szor áll a Bibliában és a mi Bibliánkban pedig az „Isten” szóval lett kifejezésre juttatva, mint „Theos”-t és a „Jahweh”/JHWH szót, amely a mi Bibliánkban az 1.Mózes 2:4 -től 4024 -szer lett az „Úr” szóval kifejezve mint „Kyrios”-t. Az „Elohim-JAHWEH”/ „Isten az ÚR” szókapcsolat 6356 alkalommal található meg a Bibliában.

Minden zsidó tisztában volt és van azzal, hogy az „Elohim” kifejezéssel, az egyedülálló Isten, a menny és föld alkotója van véelve. Ő ugyanis már az Ótestamentumban bemutatkozott mint „az egyedüli”, a Vagyok. Ő, az Örökkévaló, nem több személyben létező, hanem változatos módon kinyilatkoztatja Önmagát (Teofánia), mint Teremtő, Megtartó, Megváltó, Király, Bíró stb. Ezek nem keresztnévek, hanem személyesen az Istenre vonatkozó tulajdonságok. Istennek a keresztnéve nem „Teremtő”, Ő maga a Teremtő. Őt nem hívják „Király” -nak, Ő maga a Király. Őt nem hívják „Bíró”-nak, hanem Ő maga a Bíró. Az Ő keresztnéve nem „Megváltó”, hanem Ő maga a Megváltó stb., stb. – és mindazonáltal Ő mindig **Egy és Ugyanaz**.

Csak egy néhány példa: Az 1.Mózes 14:19 -ben úgy jelenik meg, mint „**El Elyon**” – mint mindenekfelett való Isten: „... *áldott legyen Ábrám a Felsőleges – mindenekfelett való Isten előtt – **El Elyon**, aki a mennyet és a földet alkotta.*”

Az 1.Mózes 17:1-ben úgy jelenik meg Ábrahámnak mint „**El Shaddai**” – mint a Mindenható Isten: „... *Én vagyok a Mindenható Isten – **El Shaddai**: Járj Én előttem, és légy feddhetetlen!*”

Az 1.Mózes 21:33-ban áll: „**El Olam**” – örökkévaló Isten: „*Ábrahám pedig ... segít-*

ségül hívta ott az Úrnak, az örökkévaló Istennek a nevét – El Olam.”

Az Ézsaiás 9:5-6-ban találkozunk a Fiú születésére vonatkozó ígérettel: „... az Ő neve így hangzik: *Csodálatos Tanácsos, hatalmas (erős) Isten – El Gibbor, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! ...*”

Az összes héber szavak, amelyek az **El-** szótaggal kezdődnek vagy végződnek, Istentől tesznek tanúvallomást. Hasonlóképpen, minden olyan szó, amely **Jah** -al kezdődik vagy **-jah** -al végződik, a JaHweH –ra, az UR -ra vonatkoznak. Ez abszolút fontos és minden értelmezést kizár. Így például, **Immánu-el'** azt jelenti 'Velünk az Isten'; **Jzra-el'** = 'Isten harcosa'; **Beth-el'** = 'Isten háza'; **Dani-el'** = 'Isten a bíró'; **Jesa-jah'** (Ézsaiás) = 'JÁHWEH az üdvösség'; **Hallelu-jah'** = 'dicsérjétek JÁHWEH-t', stb.

A szent **„JÁHWEH' Szövetséges név,** úgy amint a héber eredeti szövegben áll, egy különös fontossággal bír. Amint már említésre került, az 'Elohim' elnevezés 'Theosz' –ra és a 'JÁHWEH' pedig a 'Kyriosz' -ra lett fordítva. Nos ez nem felel meg egészen az eredeti jelentőségének. Kyriosz egy uralkodó – ami lehet egy király vagy valami más fejedelem –, **de nem juttatja többé kifejezésre Isten nevének a kinyilatkoztatását,** úgy amint a 2.Mózes 2 és 3-ban megtaláljuk: **„Azután beszélt Elohim – az Isten Mózesnek, és azt mondta neki: „Én vagyok JÁHWEH – az ÚR! Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak úgy jelentem meg mint El Shaddai, – mint „a Mindenható Isten”, de azon a nevemen, Elohim JÁHWEH' nem lepleztem le magam előttük.”**

A *Tetragramm* 'JHWH' (YHWH) –nak jelölt héber Istennév, az Ótestamentumban, **az ÚR Isten' kinyilatkoztatott, szent Szövetséges neve.** És mert az Izráel népével való Szövetségkötés küszöbön állt, ezért nyilatkoztatta ki az ÚR Isten Mózesnek – az Ő prófétájának és az Ő Szövetséges népének **az Ő Szövetséges nevét, 'JHWH' – JÁHWEH-t.**

A törvényhozásban (2.Mózes 20) így hagyta meg a Mindenható: **„Ne légy visszaélő a te Istened JÁHWEH Nevével, mert nem hagyja az ÚR/JÁHWEH büntetés nélkül azt, aki az Ő nevével visszaél.”** Ez a név Istennek olyan szent volt, hogy elkötelezte az Ő népét annak megszentelésére. Így például nem volt szabad kimondani az ÚR Isten nevét amikor egy halottat kivitték a házból (Ámos 6:10): **„... Hallgass (Csitt)! Mert az ÚR /JÁWEH nevét nem szabad kiejteni.”** – mivel Isten nem a halottak Istene, hanem az élőké (Máté 22:32). Azonban ez a Bibliavers is félre lett értve és át lett értelmezve az Ámos próféta könyvéből, úgyannyira, hogy az ÚR Isten Szövetséges nevét **„JÁHWEH' -t** az ortodox zsidók között mind a mai napig egyáltalán nem szabad kimondani, hanem az 'Adonai' elnevezéssel van helyettesítve. A héber „Adon” szónak azonban, „Király”, „uralkodó” vagy „fejedelem” a jelentése. Sára „Adon” -nak nevezte Ábrahámot (1.Mózes 18:12; 1.Pt.3:6). **Mindazonáltal az ÚR Isten /Elohim-JÁHWEH, nemcsak Király, Ő úgyszintén „Örökkévaló” is, „A VAGYOK”, „az Önmagában létező”** (2.Mózes.3:14; 2.Mózes.34:5-6). **„JÁHWEH” kifejezetten Isten kinyilatkoztatott Szövetséges és Megváltási neve az Ótestamentumban.**

A következő hét elnevezés magában foglalja Isten teljes megváltási tervét: „**JÁHWEH-JIREH**” ami annyit jelent ‚az ÚR kiszemel (kiválaszt) magának egy áldozatot’ (1.Móz.22:1-14), „**JÁHWEH-RAPHA**” = ‚az ÚR gyógyít’ (2.Móz.15:26), „**JÁHWEH-NISSI**” = ‚az ÚR az én hadijelvényem (zászlóm)’ (2.Móz.17:15), „**JÁHWEH-SHALOM**” = ‚az ÚR az én békességem’ (Bírák 6:24), „**JÁHWEH-TSIDKENU**” = ‚az ÚR a mi Igazságosságunk’ (Jer.23:6), „**JÁHWEH-SHAMMAH**” = ‚az ÚR jelenvaló’ (Ezék.48:35), „**JÁHWEH-SABAOTH**” = ‚az ÚR a Seregeknek Ura’ (1.Sám.1:3).

Isten/Elohim, a Láthatatlan, a Ki az Ő lénye szerint Szellem (Ján.4:24), akit senki nem látott (Ján.1:18; 1.Ján.4:12), az örökkévalóságban Szellemben, Világosságban és Életben elrejtetten létezett (1.Tim.1:17). Az idők kezdetén pedig kinyilatkoztatta magát mint JÁHWEH – az ÚR látható alakzatban. Az Ő Mindenható Szava által életre hívott mindent, úgy a természeti mint a természetfeletti alkotásban – és jött ment/járt kelt az Édenkertben.

Az első „hitvallomás”, amely a „*Sch'mah Izráel*”-ként lett számunkra a Szentírásban megörökítve, személyesen az ÚR Isten ajkáról származik. Az ÚR parancsolóan ezt mondta: „*Halld meg, Izráel: Az ÚR a mi Istenünk, egyedül az ÚR!*” (5.Móz.6:4-9). A Márk Evangéliuma 12:29-ben újra igazolva találjuk a mi URUNK és Megváltónk szájából: „*Az első parancsolat: Halljad, Izráel, az ÚR, a mi Istenünk, egyedül az ÚR!*”

A Credo – a hitvallás így hangzik eredeti formájában:

JÁHWEH Elohim JÁHWEH Echat – JÁHWEH /az ÚR a mi Istenünk, JÁHWEH /EGYEDÜL az ÚR!

Ez az egy igaz Istenben való hitről tanúskodik. Még akkor is, ha az egyetlen egy Örökkévaló sokféle módon kinyilatkoztatta magát, nevezetesen mint Alkotó /Teremtő, Megváltó, Király, Bíró stb., **nos mégis az egyedüli egy Örökkévaló marad**, akin kívül más nem létezik. „*Én vagyok az ÚR, és más nem létezik: nincs Isten rajtam kívül ...*” (Ézs.45:5-6). „*Én vagyok az ÚR, a te Istened ... ne legyenek más isteneid rajtam kívül!*” (2.Móz.20:2-3).

Isten üdvhatározatának a megvalósulása az Újtestamentumban

Az emberiséggel való üdvtervének a megvalósításáért Isten kinyilatkoztatta magát az Újtestamentum kezdetén Atyaként a Fiúban és a Szent Szellem által Jézus Krisztusban (héberül: ‚Jahschua Maschiach’), az Isten Felkentjében. Az Újtestamentumban lévő Szövetséges név ‚*Jahshua*’ az ótestamentumi ‚*JAHWEH*’ névből lett levezetve és abban van beágyazva. A héber *yasha* szó jelentése ‚megváltani’ (2.Móz.14:30). Csak össze kell hasonlítanunk a Jóel 3:5 -öt „*Ám mindenki, aki segítségül hívja az ÚR/JÁHWEH nevét, az megmenekül ...*” az Apostolok Cselekedetei 2:21-el:

„Azonban mindaz, aki segítségül hívja az ÚR/Jahshua nevét, legyen megmentve ...”; „mert mindaz, aki segítségül hívja az ÚR nevét, üdvözülni fog /megszabadítatik” (Róma 10:13). Az Ótestamentum **JÁHWEH**-ja, az Újtestamentum **Jahshuá** -ja (Jézusa). A héber szövegben így áll írva: **„... És nevezd nevét Jahshua (Jézusnak), mert Ő fogja megszabadítani (yasha) népét az ő bűneiből.”** (Máté 1:21). A **Jahshua** név jelentése **„JÁHWEH-Szabadító”**. Sajnos nem volt mindig felismerve az Újtestamentumnak eme Szövetséges neve, amelyben Isten kinyilatkoztatta nekünk magát Atyaként a Fiúban, annak megváltói jelentőségével.

Eme felfoghatatlan, megmagyarázhatatlan rejtély felismerésére, amelyben részesítve lettünk, szükségszerű az Isten Szelleméből eredő kinyilatkoztatás. Legelsősorban mindenkire ráillő az, hogy: **„A természetes ember pedig nem fogad el semmit az Isten dolgaiból, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megérteni sem képes azokat, mert csak szellemi módon lehet azokat megítélni.”** Az apostol azonban így tanúskodhatott: **„Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten ezt a Szellem által; mert a Szellem mindent megvizsgál, még az Isten mélységeit is”** (2.Kor.2:10-15).

Még mielőtt a Szabadító beteljesíthette az Ő küldetését és megszerezte nekünk az üdvösséget, először Fiúként hústestet kellett öltönnie és e világra szülessen: **„De amikor elérkezett az idő beteljesedése, elküldte Isten az Ő Fiát, aki asszonytól született és a törvénynek volt alávetve”** (Gal.4:4).

„A Jézus Krisztus születése pedig így történt ..., hogy (Mária) áldott állapotban volt a Szent Szellemtől” (Máté 1:18). **„... ,mert a tőle várt gyermek a Szent Szellemtől származik”** (Máté 1:20).

„Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az ÚR Igéje mondott a próféta által: „Íme a szűz fogan méhében és egy Fiúnak lesz az anyja, akit Immánuelnek neveznek” – ami lefordítva annyit jelent, hogy „Velünk az Isten”” (Máté 1:22-25; Ézs.7:14).

„Ekkor az angyal így válaszolt neki: „A Szent Szellem száll reád és a Magasságos ereje árnyékoz be téged; ezért a Szülöttöd is Szentnek fog nevezetni majd, Isten Fiának.”” (Luk.1:26-38).

A Szent Szellem által betöltött Erzsébet tanúvallomása: **„Ám hogyan ér engem az a megtiszteltetés, hogy az én URAM anyja jön el hozzám?”** (Luk.1:43) – figyelemre méltó: nem „az Isten anyja”.

Isten Fia születéséről tiszta és világos beszámolást kapunk. Az angyal ezt hirdette a pásztoroknak a mezőn: **„Mert egy Szabadító született ma nektek, aki az ÚR Krisztus, a Dávid városában.”** (Luk.2:11).

Isten Szavában megtaláljuk a mi URUNKAT és Megváltónkat eme négy sokatmondó, Fiú-címeikkel: mint az Ábrahám Fia, a Dávid Fia, az Isten Fia és az Ember Fia.

Ábrahám Fiaként, (Máté 1:1) Ő az, aki örökölni fogja a világot (Róma 4:13) – és a megváltottak is *Isten örököseinek és Jézus Krisztus örököstársainak* vannak elrendelve (Róma 8:17).

Dávid Fiaként (Máté 1:1b) *Ő a Király* (Luk.1:32; Ján.18:37) – és úgyszintén a megváltottak is elrendeltettek, *hogy Ővele együtt mint királyok uralkodjanak a földön* (Jel.5:10)

Emberfiaként *Ő az a Proféta*, akit már Mózes megjövendölt (5.Móz.18:15-19), úgy amint Péter apostol is kihangsúlyozza az Ap.Csel. 3:22-24 -ben: „... és bárki legyen az a lélek, aki nem hallgat eme Profétára, az irtassék ki a nép közül!”

Isten Fiaként *Ő a Megváltó*, aki által a megváltottak be lettek iktatva az Istenfiúságba, mint Isten Fiai és leányai: „... **hogy hozzájussunk a Fiúságba való beültetésünkhöz**” (Gal.4:4-9).

Pál apostol a következőket írja ehhez: „*Én Pál, Krisztus Jézusnak egy szolgája, elhivatottság által lettem apostolnak elkülönítve arra, hogy Isten üdvüzenetét hirdessem, amelyet prófétái által a szent iratokban előre megígért, tudniillik, az Ő Fiáról szóló Evangéliumot. Ez a test szerint a Dávid utódaitól származott, de a Szent Szellem szerint a halottak közül való feltámadása által Isten hatalommal telt Fiának bizonyult. Őáltala, a mi URUNK Jézus Krisztusunk által, kegyelmet és apostolságot kaptunk arra, hogy az Ő neve tiszteletére kieszközöljük a hitengedelmességet minden pogány nép között*” (Róma 1:1-5).

Isten Fia, Jézus Krisztus, hústesti leszármazása szerint a Dávid nemzetségéből származott (Máté 1:1-17; Luk.3:23-38) „*most viszont megbékéltetett benneteket az Ő hús testében az Ő halála által, hogy mint szenteket, hibátlanokat és feddhetetleneket állítson majd színe elé*” (Kol.1:22). „*Őbenne van – az Ő vére által – a mi megváltásunk, tudniillik bűneink bocsánata is, az Ő kegyelmének gazdagsága szerint*” (Eféz.17). Az Ő halálos bűnhődése által megajándékozott bennünket az Istennel való megbékéléssel. „*Isten ugyanis a Krisztusban volt és megbékéltette a világot Önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a megbékéltetés Igéjét*” (2.Kor.5:14-21). Továbbá meghalt „... *hogy az Ő halála által megsemmisítse azt, akinek hatalmában van a halál, tudniillik az ördögöt*” (Zsid.2:14). Az Ő feltámadása által megadatott nekünk a halál feletti győzelem és ajándékba kaptuk a halhatatlanságot.

„*Minthogy a halál egy ember által következett be, egy ember által történik meg a halottak feltámadása is ... mert Királyként kell uralkodnia, míg lába alá nem veti valamennyi ellenségét’... Mihelyt pedig alávetetett neki minden, akkor maga a Fiú is aláveti magát annak, aki alávetett neki mindent, hogy Isten legyen minden mindenekben*” (1.Kor.15:21,25,28).

Az ÚR visszajövetelekor minden megváltott átéli azt, hogy: „... *Mert ez a mulandó test fel kell öltözze az elmúlhatatlanságot, és e halandónak hallhatatlanságba kell öltöznie. Amikor pedig ez a mulandó test felöltötte az elmúlhatatlanságot és ez a halandó test a halhatatlanságba öltözött, akkor beteljesül ...*” hogy a megváltottak kikiáltják: „*Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod? ... Hála legyen az Istennek, aki diadalmas győzelemben részesített bennünket, a mi URUNK Jézus Krisztusunk által!*” (1.Kor.15:51-57). Ámen.

Az egy Isten soha nem osztotta fel magát „három örökkévaló”, „három mindenható” személyre. A Szentírásban sehol nincs említés téve egy „három-egységes” Istenről, vagy egy ún. „Szentháromságról”, és még egy „kettős egységről” sem – csak arról, hogy az Atya kinyilatkoztatta magát üdvösségünk céljára a Fiúban. Az Újszövetség is csak **az egyedüli, egy Istenről** tanúskodik: „... *de azt a dicsőséget, amely az egy Istentől jön, nem keresitek ...*” (Ján.5:44). „... *felismernek téged, az egyedül igaz Istent ...*” (Ján.17:3). „... *mert amennyire bizonyos az, hogy csak egyetlen egy Isten létezik ...*” (Róm.3:30); „... *Isten azonban EGYETLEN Egy*” (Gal.3:20); „... *a halhatatlan, láthatatlan, egyedüli Istennek ...*” (1.Tim.1:17); „*Mert csak egy Isten létezik ...*” (1.Tim.2:5). „*Én vagyok az Alfa és az Ómega így szól az ÚR Isten, aki van, és aki volt, és aki eljövendő, a Mindenható.*” (Jel.1:8).

Az apostolok igazi, mindent magában foglaló hitvallomását csak a Bibliában lehet megtalálni és az ÚR gyülekezetének egyszer s mindenkorra meg lett határozva:

„EGY az ÚR, EGY a Hit, EGY a keresztség; EGY az Istene és Atyja mindeneknek; Ő van mindenek felett, és mindenek által, és mindenekben” (Efézus 4:5-6).

„És valóban cáfolhatatlan nagy az Isteni üdvösségnek eme titka: Isten lelepleződött testben, igaznak bizonyult Szellemben, megjelent az Ő küldötteinek, hirdette lett a pogányok között, hitben el lett fogadva a világon, felemeltetett a dicsőségbe” (1.Tim.3:16).

A szabadítási terv szerinti megtestesülésében, az ÚR, mint Megváltó az Ő feladataiban Isten mellett van bemutatva. **Ő Közbenjáró: „Mert csak egy Isten van, hasonlatosan csak egy Közbenjáró is Isten és az emberek között, tudniillik az ember Krisztus Jézus”** (1.Tim.2:5);

Hasonlatosan **Szószóló: „Én gyermekeim, ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek; Amennyiben pedig mégis vétkezik valaki, így van egy Szószólónk (Védőüggyvédünk) az Atyánál, nevezetesen az Igazságos Jézus Krisztus”** (1.Ján.2:1).

Úgyszintén **Főpap: „Krisztus ellenben, mint a jövődő javak Főpapja jelent meg, a nagyobb és tökéletesebb sátoron át, amely nem emberkéz alkotása, azaz nem tartozik eme világ alkotásához. Nem is bakok és bikák vérével lépett be egyszer s mindenkorra a mennyei szentélybe és szerzett örökkévaló váltságot”** (Zsid.9:11-12).

Érdeemes elgondolkozni felette

A 4000 év eltelte alatt Ádámtól Krisztusig, egy ember sem beszélt az Atyához a mennyben – sem Ábrahám, sem Mózes, sem valamelyik próféta – és még kevésbé egy Isten Fiához. De úgyszintén nem létezett a mennyben egy beszélgetés az Atya és a Fiú között. A félreértéseket később függesztették a trinitarizmusi nézetből a Szentírásba, például a következő megjegyzésről: „**Alkossunk embereket ...**” (1.Móz.1:26), valamint az 1.Móz.11:7-ből, ahol azt mondja az ÚR: „**Nosza! Menjünk csak le és zavarjuk ott össze a nyelvüket, úgy, hogy ne értsék egymás nyelvét többet!**”

Az ÚR Isten nem folytatott sem monológot se nem beszélt egy másik isteni személyiséggel, hanem az angyalokkal, akik körülveszik Őt. Ezt ismételten megerősítve találjuk, így a 2.Krón.18:18-22-ben is, ahol az ÚR egy beszélgetést folytat az Ő jobb és bal keze felőli mennyei sereggel. Az Ézsaiás 6:1-13 a következő Szavakat intézte az ÚR az Őt körülvevő Szeráfokhoz: „**Kit küldjek el, ki megy el követségünkben?**” (8.v). Jóbbhoz ezt a kérdést intézte: „**Hol voltál, amikor a föld alapját vetettem? ... amikor együtt vigadoztak a hajnali csillagok, és az istenfiak mind ujjongtak?**” (Jób 38:4+7).

Az ÚR mint Isten Fia egyenlővé lett hozzánk az emberi hústestben: „... **hanem megüresítette Önmagát, azáltal, hogy szolgálai alakot öltött magára, egészen elvállalva az emberi sajátosságot és az Ő hústesti természeténél fogva embernek bizonyult**” (Fil.2:7), saját vérét kiontotta bűneink bocsánatáért: „... **mert ez az Én vérem, az Új-szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára**” (Máté 26:28), megkötötte így velünk az Új Szövetséget, létrehozva így a Fiúságba való átültetést: „... **Mivel pedig most fiak vagytok, Isten elküldötte Fiának Szellemét a mi szívünkbe ...**” (Gal.4:4-7).

Jó tudni, hogy az Ótestamentum ÚR-a/JÁHWEH-ja – EGY ÉS UGYANAZ mint az Újtestamentum ÚR-a/JAHSCHUÁ-ja. A láthatatlan, örökkévaló Isten, már az Édenkertől kezdve az egész Ótestamentum folyamán leleplezte magát mint az ÚR látható alakban. Így meglátogatta Ábrahámot két angyal kíséretében: „**Azután megjelent neki az ÚR Mamré tölgyesében ... Fölemelte tekintetét és látta, hogy három férfi áll előtte ...**” (1.Móz.18:1-2). Az ÚR tovább beszélgetett Ábráhámmal (17.v), miközben a két angyal útnak indult Szodoma felé (19.fej.). Jákob pedig a mennybe vezető létrán látta Őt „... **Odafönt az ÚR állt, és ezt mondta: ,Én vagyok az ÚR, atyádnak, Ábrahámnak Istene, és Izsáknak Istene! Ezt a földet, amelyen fekszel, neked adom és a te utódaidnak**” (1.Móz.28:12-15). Mózesnek megjelent az égő csipkebokorban (2.Móz.3) és azután pedig kinyilatkoztatta magát az egész Izráel népének a felhő és tűz oszlopban (2.Móz.40:34-38). Sőt Mózesrel színről színre beszélt az ÚR (5.Móz.34:10). Mikeás próféta az Ő trónján látta az URat (1.Kir.22:19), úgy amint Ézsaiás próféta is (Ézs.6). János apostol hasonlatosan a trónján látta az Urat: „... **és íme, egy trónus állt a mennyben, és a trónuson ült EGY Valaki.**” (Jel.4:2). Ez nem egy második személy volt, hanem Isten, aki az Ő lénye szerint Szellem, mint az ÚR

egy látható alakban.

Isten az Újtestamentumban kinyilatkoztatta magát Atyaként a mennyben és a földön az Ő megszülött Fiában. Mint Fiú azt mondta: „*ÉN az Atyától jöttem, ...*” A tanítványok így feleltek: „*... ezért hisszük, hogy Te az Istentől jöttél*” (Ján.16:28-30). Az elvégzett megváltás után, Isten jobbjára ült mint az ember Fia (Mt.26:63-64): „*... Felmegyek az Én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz ...*” (Ján.20:17). Már a Zsolt. 110:1 -ben ki lett jelentve: „*... Űlj a jobb kezem felől, míg ellenségeidet lábad számolyává nem teszem!*” (Máté 26:64; Luk.22:69; lásd a Zsid.1:13; Zsid.2:7-8 és más Igehelyeket is). Mint az ÚR – nem mint Fiú– kijelentette magáról: „*... Bizony, bizony mondom néktek, mielőtt Ábrahám lett volna; ÉN VAGYOK*” (Ján.8:58).

Így szól a VAGYOK az Ó- és Újtestamentumban:

„*ÉN, az ÚR VAGYOK a ti szentetek, ÉN az Izráel teremtője, a ti királyotok*” (Ézs.43:15).

„*ÉN, ÉN VAGYOK az, aki eltörlöm álnokságodat Önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem.*” (Ézs.43:25).

„*Hallgass rám, Jákób! És te Izráel, akit Én elhívtam! ÉN ugyanaz VAGYOK, ÉN VAGYOK az első, az utolsó is ÉN VAGYOK!*” (Ézs.48:12).

„*Pilátus ezt mondta neki: ,Akkor mégis Király vagy Te?’ Jézus így válaszolt: ,Igen ÉN király VAGYOK. ÉN avégett születtem, és avégett jöttem a világba, hogy tanúbizonyosságot tegyek az Igazságról: mindenki, aki az Igazságból való, hallgat az ÉN Szavamra.*” (Ján.18:37).

A János Evangéliumában ismételen találkozunk az „*ÉN VAGYOK*” megfogalmazással: „*ÉN VAGYOK az élet kenyere. ÉN VAGYOK a világ világossága; ÉN VAGYOK a jó Pásztor; ÉN VAGYOK a feltámadás; ÉN VAGYOK az út, az Igazság és az élet.*”

„*ÉN VAGYOK az Alfa és az Ómega így szól az ÚR Isten, aki van, és aki volt, és aki eljövendő: a Mindenható*” (Jel.1:8).

„*ÉN VAGYOK az Alfa és az Ómega, az Első és az Utolsó, a Kezdet és a Vég*”

Egy létfontosságú összehasonlítás

Az Ótestamentum és az Újtestamentum tanúvallomása a mi Szabadítónkról, Jézus Krisztusról harmonikusan összehasonlítható. Ellenben a katekizmusban és sok más teológiai tankönyvben emberektől megfogalmazott hitvallomás áll. János apostol egyértelműen ezt mondta: „*Az Isten Szellemét erről ismeritek meg: Minden Szellem, amely elismeri, hogy Jézus a hústestben eljött Krisztus, az, az Istentől van. De mindaz*

a Szellem, amely nem így vallja Jézust, az nem az Istentől van; Ez sokkal inkább az Antikrisztus szelleme, amelynek eljövételéről hallottatok, hogy eljön, és máris a világban van” (1.Ján.4:2-3). Ami a Krisztussal kapcsolatos, a Fiú vallomását illeti, a lényegét érinti és azt kérdezi: „*Ki a hazug? De hiszen az, aki tagadja, hogy Jézus a Krisztus (=azaz az Isten Felkentje). Ez az Antikrisztus, mert tagadja az Atyát és a Fiút*” (1.Ján.2:22). Az „Anti” szó azt jelenti „ellene, szembe, helyette”. Következésképpen tehát az *Antikrisztus Szelleméről* van szó, tehát arról a szellemről, amely Krisztus ellen működik és maga az *Antikrisztusról*, aki az elvetemedett Szellem befolyása alatt áll. **Minden, ami ellentétesen van tanítva és ellentétben áll azzal, amit Isten Szelleme a Krisztus tanításával kapcsolatosan a Bibliában közhírré tett, az antikrisztusi, Őellene van irányítva és elválaszt bennünket Istentől – az élet fájától** (Jel.22:19).

Ha figyelembe vesszük az apostoli figyelmeztetést, amely szerint minden olyan Szellem, amely nem ismeri el Jézus Krisztust bibliailag mint hústestben megjelent Fiút, nincs Istentől, így felmerül a kérdés: **Mi a helyzet mindazokkal, akik a Fiút, akinek szüztől való születése az Ézs.7:14-ben lett bejelentve, amint Mikeás 5:1 próféciája mondja, Betlehemben született (Mt.2:5), az Istenség második, örök személyének vallják, amiről a Biblia abszolút semmit nem tud? János apostolnak még egyszer ki kellett hangsúlyoznia: „... Minden Szellem, aki Jézus Krisztust nem úgy vallja – amint a Szentírás tanúvallomást tesz róla –, az nincs Istentől; az sokkal inkább az Antikrisztus Szelleme ...”** (1.Ján.4).

Az egyházfelekezetek hitvallásainak a megszövegezése, úgy ahogy 325 -ben Nikeában lett leírva és 381 -ben Konstantinápolyban kiegészítve, nem felel meg a Szentírásban meghagyott tanúvallomásnak. Itt például az áll: „... **Isten egyszülött Fia mint az Atyától született minden korosztálytól függetlenül; Istenből Isten, Világosságból világosság, igaz Istenből igaz Isten, nemzve és nem alkotva, az Atyával egy lényegű**”. Így a Fiú az Atyától született volna a mennyben, az idők kezdete előtt, tehát már az örökkévalóságban? Ez egyáltalán nem igaz.

De hiszen ez a leírás nem illik Krisztusra, a Fiúra, a Felkentre. Mivelhogy az Írás azt mondja a Zsolt.2:7-ben: „**Az Én Fiam vagy te, ma nemzettelek Téged.**” Az örökkévalóság ellenben nem tud egy máról és egy holnapról, az már mindig létezett és mindig is létezni fog. Gábiel angyal a mennyből jövet bejelentette **a Fiú születését a földön. Szűz Máriához intézve azt mondta: „Vedd jól tudomásul: íme fogansz méhedben, és Fiút szülsz, akit nevez Jézusnak (Jahshua)”** (Lk.1:31).

Az a vallomás, miszerint „**az Atya Isten, a Fiú Isten és a Szent Szellem Isten; az Atya örökkévaló, a Fiú örökkévaló és a Szent Szellem örökkévaló**” teljesen bibliellenes és végeredményben antikrisztusi és Isten ellenes. Nem létezik csak egy örökkévaló Isten: „**.... igen öröktől fogva mindörökké vagy Te, óh Isten!**” (Zsolt.90:2). Az eszme „a Fiú Isten” ill. „örökkévaló Fiú” egyetlen egyszer sem található meg a Bibliában, éppoly kevésbé mint „a Szent Szellem Isten”. A Bibliában mindig

csak *Isten Fiáról* valamint a *Szent Szellemről* van szó. A Szent Szellem nem egy harmadik személy, hanem Isten Szelleme, amely már a kezdetkor a vizek felett lebegett (1.Móz.1) és amely 378 -szor „Ruach JAHWEH” -nak van kifejezésre juttatva a Bibliában és amely pünkösdkor kitöltötte az újtestamentumi gyülekezetet (Ap.Csel.2). Majd csak 381 -ben a Konstantinápolyi zsinaton lett a Szent Szellem az istenség harmadik személyének kinyilvánítva. Az úgynevezett „apostoli hitvallás” sem nem apostoli sem nem bibliai. **Apostolinak csak azt lehet állítani, ami az apostoloktól származik, és bibliainak is csak azt lehet állítani, ami a Bibliában áll:** „... számunkra mégis csak egyetlen egy Isten létezik, tudniillik az Atya, akitől van a mindenség, mi is Őérte, és egyetlen URUNK, tudniillik Jézus Krisztus, aki által van a mindenség és mi is Őáltala” (1.Kor.8:6). Az EGY Isten kinyilatkoztatta magát mint ÚR – az Atya a Fiúban.

Nem használ az egyházak egyikének sem az ő hitvallomásukban az Efézus 4:5-ben található Szavakat kihangsúlyozni: „egy ÚR, egy hit, egy keresztség”, miközben egy egész más URAT, egy egész más hitet és egy egész más keresztséget tanítanak és gyakorolnak, mint amelyről a Szentírás tanúskodik.

A teológiai vita a harmadik keresztény évszázadban csak azért merült fel, mert az emberi elme teljes igyekezetét belefektette abba, hogy az Istenséget érthető módon leírja és az Atya kinyilatkoztatását a Fiúban megmagyarázza, noha írva áll: „... és senki sem ismeri fel a Fiút, csak az Atya, és az Atyát sem ismeri fel senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú akarja kinyilatkoztatni” (Mt.11:25-27; Lk.10:21-22). Az Apostolok és a próféták soha nem fejtették az Istenséggel kapcsolatos tematikát, mert az, amit az ÚR Péternek mondott, őreájuk is hivatkozott: „ ... **Boldog vagy Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az Én mennyei Atyám ...**” (Mt.16:16-19).

Isten igaz gyülekezetének a valódi hitvallomását, amely maga erős alapja és oszlopa az Igazságnak (1.Tim.3:15), csak a Bibliában találjuk leírva. Csak abban van ismertette velünk, hogy kicsoda Jézus Krisztus, az Isten Fia. **Az örök érvényű, bibliai – apostoli hitvallomást maga Isten határozta meg.** De hiszen a megváltásról és az örök életről van szó: „*Ez a bizonyágtétel pedig így hangzik: „Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az Ő Fiában áll rendelkezésre. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, abban nincs meg az élet”* (1.Ján.5:11-12).

Ez egy üdvösséggel kapcsolatos tapasztalat, amelyet bárki személyesen átélhet kegyelemből: „*Mindazoknak pedig, akik befogadták Őt, azoknak jogigényt adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek, tudniillik mindazoknak, akik hisznek az Ő nevében*” (Ján.1:12).

„De tudjuk, hogy eljött az Isten Fia és megajándékozott azzal az ítélőképességgel, hogy felismerjük az Igazat; ezért mi az Igazban vagyunk, az Ő Fiában, a Jézus Krisztusban. Ő az igaz Isten és az örök élet” (1.Ján.5:20). Ámen, igen, Ámen!

Ami a Jézus Krisztus igazi gyülekezetét illeti, amely nem egy intézmény, hanem egy élő szervezet, kizárólag csak a bibliai tanítások érvényesek, úgy, amint a Szentírásban írva állnak. Ebben a gyülekezetben csak azt lehet hinni és tanítani, **ami az** örökérvényű Testamentumban **meg lett határozva**, mert abban semmit sem szabad megváltoztatni és ahhoz semmit nem lehet hozzátenni (Gal.3:15; Jel.22:18-21).

„Viszont ha még mi magunk, vagy egy mennyből való angyal is, egy más evangéliumot (Ige-üzenetet) hirdetne is nektek azonkívül, amit mi hirdettünk nektek: átkozott legyen az!” (Gal.1:8).

Az aki egy közvetlen hivatásban részesedett, mint az öt-apostolok Péter, János, Jakab és Pál apostol, kizárólag Isten és Isten Szava mellett fog síkraszállani. És pontosan úgy mindazok, akik valamely egyház szolgálatában állnak, síkraszállnak amellett, amit az ő egyházuk hisz, tanít vagy gyakorol: Ezek lehetnek például olyan hitvallomások és dogmák, amelyeket a negyedik keresztény évszázad óta, a különböző zsinatokban és szinódusi tanácshatározatokban lettek kiköveve. Sőt, maga a reformáció után is, valamennyi újonnan kialakult keresztényi vallásfelekezetek, megállapították az ő tanítási hitelvüket, amelyek szintúgy nem mindig egyeznek meg azzal, ami a bibliában áll. Jelenleg a keresztények száma világszerte meghaladja a kétfélmilliót, felosztva a katolikus, az ortodox, a különböző protestáns egyházakba, az anglikán és nagy számban különféle más egyházakba.

A tragikus fejlemények a létrehozott kereszténységen belül

Természetesen mindenki eldöntheti, hogy kiben és miben hisz. Itt hadd legyen röviden feltüntetve a tragikus fejlemény az egyháztörténelem folyamán.

Az őskereszténységben az Igehirdetés Írás szerinti volt. Az apostolok, akik magától az Úrtól kapták az útbaigazítást, a Szent Szellem ihletése alatt álltak. Az első keresztények egy szív és egy lélek voltak. Az ősgyülekezet nem volt egy vallásos szabványosított szervezet, hanem Istennek egy élő szervezete. Isten maga állított apostolokat, prófétákat, evangélistákat, tanítókat és pásztorokat a gyülekezetbe (1.Kor.12; 1.Kor.14; Efézus 4 sm). Létrejöttek önálló helyi gyülekezetek vénekekkel és diakónusokkal, akik önállóan végezték feladataikat és semmilyen politikai jelentőséggel nem bírtak. Azonban a régi római birodalom felelősei veszélyeztetve látták az ő saját valóságukat és a társadalmi rendet a gyorsan gyarapodó keresztény gyülekezetek által. Így Néro óta (Kr.u.64) beálltak az üldözések, amelyek az első évszázadok folyamán mind jobban elterjedtek.

Az utolsó borzalmas keresztényi üldözések után, Dióklétian császár uralma alatt (Kr.u.284-305) hozzájutott a kereszténység 313-ban, Konstantin császár által az állami elismeréshez. Ezzel elkezdett az időközben hanyatló kereszténység a birodalom hatalmi érdekeihez alkalmazkodni. Már egy évvel azelőtt kinevezte magát Konstantin

„Pontifex Maximus” –nak, az egyház és az állam uralkodójának. Így jött létre az „Álami Egyház” a Római Birodalomban.

380 -ban, I. Theodosziusz császár kikiáltotta hivatalos államvallásnak a trinitarizmusi (a szentháromsági) hittudományt, amelyhez nemcsak a számos keresztényi hitfelekezeteknek kellett társulnia, hanem kivétel nélkül minden polgárnak, aki a Római Birodalomhoz tartozott. „Nincs megváltás az egyházon kívül” lett közhírré téve és: „Istent csak az vallhatja atyjának, akinek anyja az egyház”. Mi köze volt ennek a birodalmi egyház politikai-vallásos indíttatású fejlődésének a Jézus Krisztus gyülekezetéhez? Az égvilágon semmi, valóban semmi!

A „Pontifex Maximus” nemesi cím, amelyet eredetileg az ókori római istenek kultuszának a Legfelsőbb papja viselt, át lett ruházva először a római császárokra és majd később a pápákra: Nagy Leó pápa (Kr. u. 440 – 461) volt Róma első püspöke, aki saját magának adta meg ezt a nemes címet. A pápa érseki rangja és a katolikus egyház elsődleges fontossága egyáltalán azon az állításon alapszik, hogy Jézus Krisztus az Ő gyülekezetét Péter apostolra alapította meg, akinek át is adta a mennyek országának kulcsait és arra, hogy Péter apostol volt Róma első püspöke, és így ő lenne az első pápa.

Ennélfogva az Úr Jézus szavaira is utalnak: „*Erre a kősziklára akarom felépíteni az Én egyházamat ...*” De valószínűleg nincs teológus, aki ne tudná, hogy a Máté 16:18 –ban két különböző szó lett használva. „*Te vagy Péter ...*” (petros – ami egy követ jelent, egy szikla töredéket). Mindazonáltal, továbbá nem azt mondta, hogy: „... te reád akarom az Én gyülekezetemet építeni”, hanem: „... *erre a kősziklára (petra – egy masszív szikla) akarom az Én gyülekezetemet építeni!*” Hogyan lehet mégis azt állítani, hogy Péter maga lenne a kőszikla, amelyre lenne a gyülekezet megalapítva?

De hiszen a gyülekezet Krisztusra, az Üdvösség kősziklájára, a sarokkőre lett megalapítva, amint Péter apostol saját maga tanúskodik az 1.Pét.2:4-8 –ban: „*Ezért áll ez az Írásban: »Ime, leteszek Sionban egy kiválasztott követ, egy drága sarokkövet; és aki Őreá veti bizodalját, soha meg nem szégyenül.«*” A bibliai gyülekezetre vonatkozva azt írja Pál apostol az Efézus 2:20-ban, hogy „... *az apostolok és próféták alapjára lettek ráépítve, amelynél fogva maga Jézus Krisztus a sarokkő ...*”

Péter, Isten megbízásából még a következőket is írja: „*Az Istentől nekem adott kegyelem szerint, mint bölcs építőmester alapot vetettem; de más épít rá tovább! Vigyázzon azonban mindenki, hogyan épít rá tovább! Mert más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus*” (1.Kor.3:10-11).

Isten egyedüli igaz gyülekezetében, amely a megváltottakból tevődik össze, Jézus Krisztus a Fej (Eféz.4:15). De hiszen a mi Urunk és Megváltónk maga mondotta „*Én magam építem fel az Én gyülekezetemet, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta*” (Mt.16:18) – nem sok gyülekezetet, hanem „*az Én gyülekezetemet*”.

Ezzel pedig az igazi hívők kicsiny nyájára van utalva (Lk.12:32), akikért a Jó Pásztor életét adta; és az Ő juhai csak az Ő hangjára hallgatnak (Ján.10).

Simon-Péter, az apostol soha nem volt Rómában – ez egy szándékosan kitalált legenda. Ott csak egy Simon mágus nevezetű varázsló létezett, aki különleges benyomást keltett a szenátusra. Sőt, az Apostolok 18. fejezete szerint, Claudiusz császár, aki Kr. u. 41–54 –ig uralkodott, kiutalta az összes zsidókat Rómából, beleértve Aquilát és Priscsilla házaspárt is. Péter apostol nem Rómából írta az ő leveleit, hanem Babilonból, amely az Eufráteszen fekszik (1.Pét.5:13), amelynek romjai még ma is Irakban, Bagdadtól 92 km –re délre fekszenek. A Péter és a Pál apostol missziós útjai le vannak írva az Apostolok Cselekedeteiben. Pál apostol, aki az ő utazásai során többször is Rómában tartózkodott –egyszer ráadásul két éven át (Ap.Csel.28:30) –, nem köszönti Péter apostolt az ő leveleiben az ott tartózkodó hívő testvérek között, noha 27 személyt említ meg név szerint (Róma 16).

Az Úr Jézus nyilatkozata is: „**Akinek megbocsátjátok bűneiket, azoknak megbocsátatnak azok ...**” később teljesen másképp lett értelmezve. Ez pedig az Apostolok idejében nem egy hivatalos szertartásként történt egy pap belátása szerint, hanem a Jézus Krisztusról szóló Igehirdetés által, mint megfeszítetttről, aki mint Isten Báránya elvette a világ bűneit. A mi feltámadott Urunk apostoli megbízatása a következőképpen hangzott: „... **és az Ő nevének alapján hirdetni kell a megtérést és a bűnbocsánatot minden népek között ...**” (Luk.24:47; Ap.Csel.13:38).

Az első prédikáció pünkösd napján a Szent Szellem kitöltése után és az újtestamentumi gyülekezet megalapítása után az Ap.Csel. 2. fejezetéből, sokakat mélyen megérintett a hallgatók közül, »mintha szíven szúrták volna őket«, úgy, hogy feltették a kérdést: „*Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak? Ekkor így felelt nekik Péter: »Tartsatok bűnbánatot és kereszteljedtek meg valamennyien a Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és akkor megkapjátok a Szent Szellem ajándékát ...« ... Akik pedig befogadták az ő beszédét, megkeresztelkedtek, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk*” (37-41).

Péter apostol a következőket írja a tökéletességre vitt megváltásról: „**Hiszen tudjátok, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem a Krisztus drága és kecses vérében, a hibátlan és szeplőtlen Báránynak a vérében**” (1.Pt.1:18-19). Úgy az apostolok, mint Isten valamennyi szolgálói az Evangéliumot hirdették, nevezetesen a bűnök bocsánatát és az Istennel való megbékélést és így tudták odakiáltani mindazokhoz, akik elhitték, hogy: „**Az Ő nevében megbocsátatnak nektek a ti bűneitek!**” Azoknak pedig, akik nem hittek, megtartattak ill. fogva maradtak vele (Mk.16:16; Ján.21:23). Sajnos, Isten Szava sok tekintetben át lett értelmezve és az akkori tanítás és gyakorlat meg lett változtatva. Minden emberi interpretáció bizonyos Igeversek félreértésén alapszik. Az isteni üdvösség rendje szerint, bármely téma, bármely bibliai tanítás, két vagy három vagy még több tanú ill. bibliai Igeverseken kell legyen megalapozva (2.Kor.13:1).

Egy vészterhes út

A pogányságból származó keresztény egyházatyák többé-kevésbé kivétel nélkül mind a hellenisztikus bálványimádás és babonáság befolyása alatt álltak. Az Ótestamentumot egész nyilvánvalóan nem ismerték és nem vették figyelembe, ezért az Újtestamentumot a saját értelmi képességük szerint fejtegették. A zsidókat, akik az ő szentháromságos tanításukat nem tudták elfogadni, Krisztus és Isten gyilkosoknak káromolták, üldözték őket és az ő újonnan kikoholt trinitarizmusi képletben „az atyának, a fiúnak és a szentléleknek a nevében” elátkozták őket. Már 321-ben meg lett nekik rendeleti határozatban tiltva a szombat megtartása, amelyet Isten maga rendelt el nekik: „... **Így beszélj Izráel fiaival: Tartsátok meg szombatjaimat, mert jel ez köztem és köztetek, nemzedékről nemzedékre. ... Tartsák meg Izráel fiai a szombatot, tegyék a nyugalom napjává nemzedékről nemzedékre örök szövetségül. Örök jel ez köztem és Izrael fiai között! Mert hat nap alatt alkotta meg az Úr az eget és a földet, a hetedik napon pedig megnyugodott és megünnepelte azt.**” (2.Móz.31:12-18). Sőt attól sem rettentek vissza, hogy néhány zsinagógát sertsólnak használjanak. Annakidején kezdődött el az egyház által elvetett zsidógyűlölet, amely mind a mai napig fennáll és ismételten pogromokban elhatalmasodott és a „harmadik birodalomban”, 1933–1945 között egy borzasztó csúcspontot ért el a holokauszttal.

Számtalan más hitmeggyőződésben élő embereken a legkegyetlenebb bűncselekmények lettek elkövetve „a dicsőséges szentháromság tiszteletére”. Emberek milliói haltak meg a hét keresztes hadjáratok folyamán (1096 és 1270 között), az úgynevezett „szentháromságos Isten” nevében. II. Orbán pápa megkövetelte 1095 november 27., hogy távolítsák el „a hitetleneket” Jeruzsálemből és vegyék birtokukba a szent helyeket, miközben az embereknek azt kiáltotta: „Deus lo vult” – „Így akarja Isten!”. Pénteken, 1099 július 15. elkezdődött a keresztesek nagy mészárlása Jeruzsálemben: 80 000 muzulmánok, zsidók és mások voltak lemészárolva a keresztes vitézektől – és mindezt „az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek” a tiszteletére!

A keresztes lovagok elsősorban abban voltak érdekeltek, hogy véget vessenek a muszlim uralomnak Jeruzsálemben és létrehozzák az egyházi joghatóságot. Ürügyül, különösen az úgynevezett „Szent Sír-templomot” tartották szemek előtt a város központjában. De Krisztus üres sírja valójában a város falain kívül található; így írja János az Evangélista: „... *ugyanis közel volt a városhoz az a hely, ahol megfeszítették Jézust. ... Azon a helyen, ahol Jézust megfeszítették, volt egy kert, és a kertben egy új sír, amelybe még senkit sem helyeztek*” (Ján.19:20b és 41). Abban az időben egy új, keresztény világrend volt alakulóban, „a Jeruzsálemi Királyság”, Gottfried von Bouillon uralma alatt.

Az alábbi táblázatban láthatjuk azon keresztes lovagok számát is, akik életüket vesztették a hadjáratokban.

Keresztes hadjárat	Résztevők	Résztevők (a szent földre meg- érkezettek)
1. Keresztes hadjárat (1096/99)	330 000	40 000
2. Keresztes hadjárat (1147/49)	240 000	90 000
3. Keresztes hadjárat (1189/92)	350 000	280 000
4. Keresztes hadjárat (1202/04)	30 000	-----
5. Keresztes hadjárat (1228/29)	70 000	60 000
6. Keresztes hadjárat (1248/54)	25 000	10 000
7. Keresztes hadjárat (1270)	25 000	10 000
Összesen	1 070 000	490 000

(Forrás: Alfred Läßle, Az egyház illusztrált történelme)

Az áldozatok számát illetően, akik a 13. és a 18. évszázad között az úgynevezett „Szent Inkvizíció” idején estek áldozatául, különböző vélemények léteznek: az áldozatok száma minden esetben sok ezer volt. Miután Európa szerte sok zsidó máglyán halt, mások elmenekültek, és mindazok, akik 1492 július 31. nem akartak áttérni (konvertálni) a katolikus hitvallásra, el kellett hagyniuk Spanyolországot. Ezután a katolikus Spanyolország „zsidó mentesnek” lett kijelentve.

A Szent Bertalan éjszakája 1572 augusztus 23–ról 24–re Franciaországban egy mézárlásnak volt a kezdete sok ezer hugenottán. A 16. és 17. évszázadokban bekövetkezett ellenreformáció folyamán, amely Loyolai Ignácra (1491 – 1556) nyúlik vissza, több ezer protestáns elveszítette erőszak bevetésével szülőföldjét és nem kevesen az ő életüket. „Mert”, ez volt újra és újra a felállított érv, „az egyházon kívül nincs üdvösség”. Avagy hivatkozhat-e egyáltalán egy egyház - amely annyi vérral van beszennyezve - Krisztusra és a szeretet Istenére? Ébredések prédikátorai alkalmasint feltették a kérdést, vajon melyik városra találó a Jelenések 18:24 –ből való leírás: „... és őbenne találtatott a próféták és a szentek vére, és mindazoké, akik megölték a földön”?

Egy pontos összehasonlításnál emez államegyházban, amely a Római Birodalom negyedik századában vette kialakulását, egyáltalán semmi nem egyezik meg Istennel vagy Isten Szavával és a korai (az első) gyülekezettel. Különösen az egyházszakadás után 1054 –ben a görög Keleti és a latin Nyugati Egyházakra, amelyekből a későbbi katolikus és ortodox egyházak alakultak ki, mindkét egyház kiszélesítette a saját hagyományait, anélkül, hogy tartották volna magukat a Bibliához és ahhoz amit Péter, János, Jakab és Pál apostol mint Istentől megbízottak hirdettek, tanítottak és praktikaláltak. Így pl., ők egy halottat sem szentesítettek vagy üdvözítettek meg. Az Úr maga is mindig csak az élőkhez intézte az Ő üzenetét, a hegyi beszédnél is a kilenc áldottak (boldogok) -nak való kijelentését (Mt.5),: „*De a ti szemeitek, az üdvösség dicséretére vannak (áldottak), mert látnak, és füleitek áldottak mert hallanak!*” (Mt.13:16).

Az elhunytakhoz való kapcsolat kifejezetten meg van tiltva a Szentírásban (3.Móz.19:31). Mária befejezte az ő egyszeri feladatát az Úr Jézus Krisztus születésével és utoljára az Ap.Csel.1:14. talál említést a 120 –al együtt, akik a Szent Szellem kitöltetésére vártak Jeruzsálemben. Mária a Jézus Krisztus gyülekezetében nem játszik sem közbenjáró, sem szószóló szerepet és az „Ave Mária – Üdvözlégység” sem lett imádkozva a korai keresztények között. A Szentírás csak a Megváltó testi meny-nybemeneteléről tanúskodik (Lk.24:50-52; Ap.Csel.1:11), nem pedig a Mária meny-nybemeneteléről.

A beme-ritkezés

Az megállapított dolog marad: ahol nincs isteni kinyilatkoztatás, ott hiányzik a bibliai tájékozódás, ott minden meg van hányva-veve és magyarázva. Ez az összes bibliai témára vonatkozik, még a beme-ritkezésre is. Miért nincs többet a beme-ritkezés a 4. évszázad óta úgy végrehajtva, mint Péter apostol által Jeruzsálemben (Ap. Csel.2:38), vagy Filep által Samáriában (Ap.Csel.8:16) és Pál apostol által Efézusban (Ap.Csel.19:5)? Mert az egyházi atyák nem értették meg, hogy voltaképpen arról a névről van szó, amelyben az Isten Üdvössége van (Ap.Csel.4:11), és amelybe kellene a beme-ritkezés is megtörté-nyen. A helytelen Isten ismeret által történt az is, hogy a mi Urunk beme-ritkezési parancsolatát a Mt.28:19–ből, egy hivatalos trinitáriusi, vallásos ceremóniára módosították át, amelynek semmi köze nincs az eredeti jelentőségével, de mind a mai napig így van gyakorolva.

A **bibliai beme-ritkezést** megelőzi az Írásból eredő prédikáció, amelyből a hit fakad (Ap.Csel.2; Róma 10:16-17 s.m.). Így parancsolta meg az Úr az Ő missziói parancsában: „**Menjete-*k el szerte az egész világba, és prédikáljátok az Evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és megkeresztelkedik, az üdvözülni fog ...***” (Mk.16:15-16). Aki megkeresztelkedik, igazolja mint hívővé vált, hogy elfogadta az ő bűnei bocsánatát.

A kritikus egyháztörténet historiográfiája kimutatta, hogy a „beme-ritkezési parancs”

eredeti változata a Máté 28:19 –ből a következőképpen hangzik: „**Ezért menjetek el és tanítsatok minden népet és merítsétek bele őket az Én nevembe (onto onomati mou) és tanítsátok meg őket arra, hogy mindent megtartsanak abból, amit parancsoltam nektek.**” Így van nyilvántartva a Nestle-Aland 1973 –ban kiadott „Novum Testamentum Graece et Germanice” lábjegyzetében. Az egész világon jól ismert, hogy „az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek a nevében” verzió, ahogy ezt minden egyház részletekben hivatalos ceremóniával gyakorolja, nem található meg egy eredeti kéziratban sem, így a kritikus bibliai kutatások megállapítása. A Luther Bibliafordítás lábjegyzetében ez áll a Mt.28:19-hez: „Egész pontosan hangzanak a szavak: Ezért menjetek el és tegyetek tanítványokká minden népet, azáltal, hogy megkeresztelitek (bemerítitek) őket, az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek a nevére, és tanítsátok meg őket megtartani ...” De még mielőtt bemezíthetünk valakit abban a névben, amelyben az Atya kinyilatkoztatta magát nekünk a Fiúban és a Szent Szellem által, fel kell legyen tárva előttünk – kinyilatkoztatás által. Az Elberfelder és a Menge (Német) Bibliafordításokban hasonlóképpen áll: „**Kereszteljétek (merítsétek be) meg őket a Névre ...!**” És az apostolok pontosan ekképpen cselekedtek. A trinitáriusi (szentháromságos) képlet egyetlen egyszer sem, valóban egyetlen egyszer sem lett alkalmazva a Bibliában. Ezt igazolva találjuk az „Inter-lineáris Görög-Német” fordításban.

οὐρανῶ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. **19** πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ
Himmel und auf der Erde. Hingegangen also, macht zu Jüngern alle -
ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ
Völker, taufend sie auf den Namen des Vaters und des Sohnes und
τοῦ ἁγίου πνεύματος, **20** διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα
des heiligen Geistes, lehrend sie, zu halten alles, was

Péter apostol nem tartott hosszú magyarázatot a bemezítkezésről az első prédikációján az Újtestamentumi gyülekezet megalapításakor: számára, aki az eredeti Szavakat a Mester ajkáról hallotta, világos volt, hogyan kell gyakorolni a bemezítkést. Így lépett fel a feltámadott Megváltó missziói parancsának az értelmében és megparancsolta a hívőkké letteknek mind, hogy: **keresztelkedjenek meg az Úr Jézus Krisztus Nevére** (2.fej.37-41).

Már a következő alkalommal újra a megbocsátást hirdette: „**Óérette tesznek bizonysgot valamennyi próféták, hogy mindaz, aki hisz Óbenne, az Ó neve által bűnbocsánatot nyer.**” (Ap.Csel.10:43) és közvetlenül azután a bemezítkézést: „**Vajon megtagadhatja-e a vizet valaki ezektől, hogy megkeresztelkedjenek, akik ugyanúgy megkapták a Szent Szellemet mint mi?**” (47.v). „**És úgy rendelkezett, hogy keresztelkedjenek meg a Jézus Krisztus nevében**” (Ap.Csel.10:48). Sőt a Pál apostol prédikációja után még egyszer megkeresztelkedtek a Jézus Krisztusban hitre jutott Keresztelő János tanítványai is: „**Amikor ezt meghallották, megkeresztelkedtek az Úr Jézus Krisztus nevében.**”

És amikor Pál rájuk tette a kezét, leszállt rájuk a Szent Szellem, úgyhogy különböző nyelveken és prófétikusan szóltak” (Ap.Csel.19:5-6). Az apostolok valamint az öskereszténységben élők mind megértették, hogy arról a *Névről* van szó; amelyben az Isten üdvössége rejlik, amelyben kell a bemelegítés történetjén.

A hit, a vízkeresztiség és a Szent Szellem keresztisége összetartoznak. A vízkeresztiségben vallomást tesz a hívővé lett Isten mellett, a Szent Szellemmel való keresztiségnél pedig vallomást tesz Isten a hívővé vált mellett: **„Hiszen egy Szellem által mindnyájan egyesítve lettünk a bemelegítés által egy testté, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Szellemmel itattattunk meg”** (1.Kor.12:13).

A nemzetközi egyháztörténet krónikásai egységesen tanúsítják, hogy a korai kereszténység kezdetétől egészen a harmadik évszázadig csak az Úr Jézus Krisztus nevében történt a bemelegítés, éspedig egy egyszeri alámerítés által. A Rómában élő hívőkhöz így írja az apostol: **„Vagy nem tudjátok-é, hogy mi valamennyien, akik a Krisztus Jézusban megkereszteltettünk, az Ő halálában kereszteltettünk be? A keresztiség (tehát egy egyszeri alámerítés által - baptisimo) által ugyanis eltemettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámasztott a halálból az Atya dicsősége által, akképpen mi is egy új életben járjunk”** (Róma 6:3-4). **„... A keresztiségben Vele együtt eltemettek temetve”** (Kol.2:12).

Az Ap.Csel.8:38 arról tudósít, hogy: **„Megparancsolta, hogy álljon meg a hintó, és leszálltak a vízbe mind a ketten, Fülöp és az udvari főember, és Fülöp megkeresztelte őt.”** Hasonlóképpen Keresztelő János is a Jordánban (nem a Jordán mellett) végezte a bemelegítést. **„Amikor pedig Jézus megkeresztelkedett és éppen, hogy kilépett a vízből, imé megnyílt Őneki a menny, és János látta amint Isten Szelleme galamb formájában (lebegve) aláereszkedik, és Őreá száll.”** (Mt.3:16).

337 –ben, amikor az Ankirai palotában élő Konsztantin császár a halálos ágyán fekvő, eljött Euszebiosz püspök és meghintette a császár homlokát háromszor a trinitáriusi (szentháromságos) képlet alkalmazásával. Ebben állt volna a keresztiség? Állítólag így lett Konstantin kereszténnyé, noha élete végéig a Sol – Napistent imádtá. A (trinitáriusi) szentháromságos keresztiségi képletet, a szellemileg vak egyházatyák hozzámellékelték az ú.n. Szentháromsági tanítás kialakulásánál. A kitalált szentháromságtanhoz nagyon jól oda illett egy trinitarizmusi keresztelési képletet, hogy azt hitelesebbé tegye. Ennélfogva a „római keresztiség hitvallásáról” van szó.

Ha az egyházatyák a 3. és a 4. évszázadban és az összes teológusok később úgy hajtották volna végre a bemelegítési parancsot mint Péter apostol pünkösdi napján (Ap.Csel.2) és azt követően Pál apostol (Ap.Csel.19:5), akkor soha nem keletkezett volna belőle vita. Az egyházatyák közül azonban senki nem tudott egy Krisztushoz való megtérésről, egy az üdvösséggel kapcsolatos igazi élményről, éppoly kevésbé egy isteni elhivatottságról beszámolni.

A Bibliában nem létezik sem egy trinitarizmusi tanítás a három örökkévaló személyről, sem a trinitarizmusi keresztségi eljárás. Egyetlen egy hely sem utal a Bibliában arra, hogy „az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében” való képlet alkalmazásával egy egyetlen cselekmény is végre lett volna hajtva – **nem, egyetlen egy sem!** Minden egyes ima, voltaképpen minden az Úr Jézus Krisztus nevében történt, mert így lett parancsba adva a Kol.3:17 -ben az igazi hívőknek: **„És mindent, amit szóban vagy tettben cselekesztek, az ÚR JÉZUS nevében tegyétek ...”**

A trinitarizmusi képletet minden egyház használja az összes vallásos ceremóniánál, minden szerzetesi rendbe és a szabadkőműves-páholyba való belépésénél, sőt spiritiszta üléseken és egyáltalán az egész okkultizmusban. Ez a tanítás nem biblikus, következetesen csakis bibliaellenes lehet; nem isteni eredetű, ezért csakis hamis inspiráció és félrevezetés. Ez mindenkit meg kellene gondolkottasson, nem utolsósorban a karizmatikusokat, akik a betegekért való imádkozást „a Jézus Krisztus” nevében teszik, ellenben hevesen elutasítják az Úr Jézus Krisztus nevében való bemelegítést.

Mindazonáltal fel kell lépjenek a hamis Krisztusok és a hamis Felkentek is, hogy beteljesedjék, amit a mi Urunk jó előre mondott: *„Sokan mondják majd nekem ama napon: »Uram, Uram, nem a Te nevedben prófétáltunk-e, nem a Te nevedbe üztük-e ki a gonosz Szellemeket, és nem a Te nevedben tettünk-e sok csodajeleket?» És akkor kijelentem nekik: »Sohasem ismertelek titeket, távozzatok Tőlem, ti gonosztevők!«”* (Mt.7:22-23).

Ki az, aki meg tudja érteni, hogy az egész kereszténységben az alapvető tanításokról, az Istenségről, a bemelegítésről és az úrvacsoráról, homályság és bizonytalanság uralkodik, noha a bibliában kristálytisztán ecsetelve, írva állnak?! Ez csak azért van, mert nem maradt meg a Krisztus és az Apostolok tanításában. Sajnos az eredeti kinyilatkoztatás, úgy, ahogy azt az apostolok ajándékba kapták, már az első keresztényi évszázadokban elveszett. Az egyházi atyák becsempézték a kereszténységbe az idegen, politikai-vallásos eszméket.

A több mint ezer oldalas „A Kereszténység” című könyvében kezelés alá veszi a jól ismert svájci teológus, Hans Küng ezt a fontos témát is. A 126. oldalon felteszi a kérdést: **„Hol van az Újszövetségben szó a Szentháromságról?”** És rögtön utána azt írja tovább: **„Nem létezik az Újszövetségben egy Szentháromságról szóló tanítás.”** Hasonlatosan belement abba is, hogy a „Comma Johaneum” –ban található Igeverset is szemügyre vegye és ezt a magyarázatot adja: *„Mert hárman vannak, akik bizonyosságot tesznek a mennyben: az Atya, az Ige és a Szent Szellem, és ez a három egy.”* **„A történelmi-kritikus kutatások azonban felfedik ezt a mondatot és rávilágítanak, hogy a harmadik vagy negyedik évszázadban jött létre ez a hamisítás Észak-Afrikában vagy Spanyolországban, és a római inkvizíciós hatóságnak nem használt semmit, hogy még a mi századunk elején is meg próbálta védeni és hitelesnek odaállítani. Mi mást jelentene ez, mint világos egyszerű megszövegezésben: A zsidó kereszténységben, csakugyan az egész Újtestamentumban bár fennáll az Istenben**

vetett hit, mint az Atyában, Jézusban, mint a Fiúban, és az Isten Szent Szellemében, de a három személyből összetevődő egy Istenről (**lételmélet**), egy »három-egységes Istenről« szülő tanítás nem létezik, éppoly kevésbé »a Szentháromságról« (126-127 –es oldal).

Az Úrvacsora

Az Úrvacsora megünneplése is szintén a pogány gondolkodásmód befolyása alá került. Nem csoda, hogy ez okból már a Reformáció előtt, közben és még a Reformáció után is ismételten teológiai viták adódtak efelől.

Ahhoz, hogy megértsük az Úrvacsora eredeti jelentőségét, utána kell olvassuk az ehhez kapcsolódó Igeszakaszokat. Az első keresztények egyszerűen „kenyér megtörésének” nevezték az Úrvacsorát. Ennek megünneplésére a házakban is összegyűltek (Ap.Csel.2:42-47; Ap.Csel.20:7). A Pészah (Páska) – a húsvéti bárány ünnepe volt, amikor is a mi Urunk bevezette az Úrvacsorát (Ján.13; Mt.26; Mk.14;). A 2.Móz.12 –ben, amikor is az Úr Isten utasítást adott az első Páska (Pészah) – húsvéti bárány megünneplésére, ennél fogva legelőször „gyülekezet” –nek (Ecclesia - Eklézsia = a kihívottak gyülekezete) nevezte az Izráel népét. Először egy bárányt kellett felajánlani áldozatul és annak kifolyt vérért - a védelmük érdekében - az ajtókereteire felkenni. **„Ennél fogva a vér legyen az oltalom jele akkor a házaitekben, amelyekben ti laktok. Mert ha meglátom a vért, akkor kíméletesen elmegyek elöttek, és tirajtatok nem lesz pusztító csapás ...”** (2.Móz.12:13). A bárány húsát elkészítették és kovásztalan kenyérral elfogyasztották. Pál apostol az 1.Kor.5:7 –ben hivatkozik erre, amikor ezt írja: **„Távolítsátok el a régi kovászt, hogy új tésztavá legyetek; de hiszen ti szabadok vagytok a régi kovásztól (a régi erjesztő tésztától); mert a mi húsvéti bárányunk is megáldoztatott: a Krisztus.”**

A János 6.fejezetében találkozunk a különleges hasonlattal, amikor az Úr a kenyér jelképét önmagára alkalmazta. **„Én vagyok az Élet Kenyere ... Én vagyok az élő Kenyér, amely a mennyből szállott alá** (először Ő a Kenyér, azután pedig tovább adja azt): **ha valaki ebből a Kenyérből eszik, úgy örökké fog élni; ugyanis az a Kenyér, amelyet Én fogok adni, az Én hústestem, a világ életéért ..”** „Amennyiben nem eszitek az Emberfia húsát és nem isszátok az Ő vérért, nincs maradandó élete bennetek ...” „... aki ezt a kenyeret eszi, örökké fog élni!”

A Máté 26-ban azt kérdezték a tanítványok: **„Hol akarod, hogy elkészítsük a húsvéti vacsorát?”** (17 v-től a 19-ig). **„Miközben ettek, vette Jézus a kenyeret, elismerő dicséretet (áldást) mondott, megtörte a kenyeret és a tanítványoknak adta a következő Szavakkal: »Vegyétek, egyétek, ez az Én testem.«”** (26.vers). Azután következik a 27. vers: **„Azután vett egy poharat, és hálát adott, nekik adta és ezt mondta: »Igyatok ebből mindnyájan.«”** Majd csak ezután mondta: **„Ez az Én vérem, az Új Szövetségnek a vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.”** (Lásd a Márk 14:24-25

is). A kenyeret megették és a bort megitták. A pohárban lévő borra hivatkozva ezt mondta a mi Megváltónk: „**Mostantól fogva nem iszom többet eme szőlőtőnek ebből a terméséből ama napig, amelyen majd újonnan iszom azt veletek az Én Atyám országában.**” (Mt.26:29c).

A Megváltó kiontotta az Ő véréét és ezáltal megajándékozott minket a mi bűneink bocsánatával és az Istennel való megbékéléssel. A kenyeret és a bort nem lehet és nem kell még egyszer átváltoztatni; **Krisztus nem kell még egyszer feláldozza magát, ezt egyszer s mindenkorra elvégezte.** Ő az isteni Üdvhatározat alapján „**az Ő tulajdon vérével belépett egyszer s mindenkorra a mennyei Szentélybe, és egy örökérvényű** váltságot szerzett.” (Zsid.9:12). Ámen.

Az alapgondolat már a 3.Móz.17:11 –ben megtalálható: „**Mert a test élete a vérben van!**” A Megváltó vérében volt az isteni, örök élet. Mindazokban pedig, akik az Isten Fia által megváltattak, az Ige és a Szellem által újonnan születtek (Ján.3:3; Jak.1:18; 1.Pt.1:23) ugyanaz az örök élet van, amely Isten Fiában volt (1.Ján.5:11-13). Pál apostol érthető módon mindenkinek leírta az 1.Kor.10:16-17 –ben: „**Az áldás pohara, amelyet megáldunk: nem a Krisztus vérével való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megtörünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-e? És mert a kenyér egyetlen egy, sokszerűségünk ellenére mégis egyetlen egy test vagyunk, mert mi mindnyájan megosztlunk az egy kenyérben.**”

Az 1.Kor.11:23-34 ben azt írja az apostol: „**... Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e poharat, az Úrnak a halálát hirdetitek, amíg Ő eljön. Azért, aki méltatlanul eszi a kenyeret, vagy méltatlanul issza az Úr poharát, vétkezik az Úr testén és az Ő véréen ...**” (26-27 v). Az Úrvacsorai ünnepség az Istentisztelet csúcspontja. Mindenki megvizsgálja magát Isten előtt és bűnbocsánatért esedezik. Egy igazi odaadással és tisztelettel válik az Úrvacsora egy emlékünneppé az Ő hústeste és az Ő szent vére feláldozásáért, amit miérettünk kiontott. A kovásztalanul sütött kenyér meg lesz a gyülekezet előtt imában áldva, törve és szétosztva; a borral telt pohár hasonlóan meg lesz imában áldva és mindenki számára odanyújtva. Ezt így gyakorolták az első keresztények, és így lett az újtestamentumi gyülekezetnek meghagyva.

Vissza az Igéhez – vissza a kezdethez

„**... de az Úr beszéde megmarad örökké.** Ez pedig az az Ige-beszéd, amely üdvözletként lett hirdetve nektek.” (1.Pét.1:25).

Mindazon évszázadok után, amelyekben az állam-egyház a világi fegyvert és a szellemi uralmat egyének és egész népek fölött gyakorolt, utat tört magának a késő Középkorban egy szellemi megújulás és visszaemlékezés a Bibliában megírtakra.

Minden ébredésnél, legyen az a reformáció előtt vagy után, a bibliai hívők maguk mögött hagyták az állam-egyházat és azután annak üldözőitjei lettek. John Wyclif (1320-1384) angol teológus, aki a „reformáció hajnalcsillagának” lett nevezve; ő fordította le a Vulgatát (latin nyelvű Biblia-fordítás) angol nyelvre, felismerte Isten Szavának fontosságát és nyilvánosan közismertté tette: **„Számomra kizárólagosan csak az alkalmazható, ami a Bibliában áll írva!”** Ő visszautasította a pápaságot és még 30 évvel a halála után is eretneknek lett nyilvánítva. Husz János (1370-1415) is a Bibliából prédikált az ő felvilágosodása után és harcot indított a pápaság minden magába foglaló igénye ellen. Számára a Biblia lett az egyetlen autoritás a hit ügyében. Így azt írta az észrevételeiben a János Evangéliuma 8:31-32 –hez: **„Keress az Igazságot, hallgasd az Igazságot, tanul az Igazságot megismerni, szeresd az Igazságot, szóljad az Igazságot, tartsd meg az Igazságot, mindhalálig véd meg az Igazságot!”** 1415 Július 6. a konsztanci zsinaton kimondott halálbüntetése után, megbocsátásért imádkozva az Igazság ellenségeiért, zsoltárokat énekelve és Krisztust dicsőítve lépett a máglyára, majd a máglyán kikötötten a lángok között lelkét Jézus Krisztusnak az ő Megváltójának ajánlotta.

Luther Márton elvetette a pápai gyónási gyakorlatot és ehelyett a bűnbocsánatot és a hit általi megigazulást prédikálta. Már 1520 –ban köznyilvánosságra hozta „az egyház babilóniai fogsága” című kéziratát, amelyben kifejtette álláspontját, tudniillik, hogy nem egy egyházi szakramentum, hanem egyedül csak a Jézus Krisztusban vetett hit üdvözíti az embert. Számára hasonló módon csak a „Sola Scriptura” – Egyedül a Szentírás!” volt érvényes. A Wormsi országgyűlésen, 1521 április 18. a következő híres szavakat mondta Luther Márton a beszéde végén: **„Mivel sem a pápának sem a tanácsüléseknek nem hiszek, mert az tény és valóság, hogy gyakran tévedésbe esetek és önellentmondásba belegabalyodtak, úgy engem, amennyiben nem győznek meg világosan érthető és írásbeli adatforrások, meghódítanak az általam idézett írásbeli tanúsítványok és foglyul vagyok ejtve Isten Szavának. Hatálytalanítani nem tudom és nem is akarom, mert a lelkiismeret ellen cselekedni nem biztonságos és nem lehet üdvös. Isten engem úgy segítjen, Ámen!”** A szellemi ellenállás csúcspontján, Isten szócsövének látta magát a reformátor a pápa és az egyház ellen.

Svájcban a Reformáció 1531 –ben diadalmenetét ünnepelte Huldreich Zwingli által Zürichben; Kálvin János 1536 –ban elősegítette Genfben a Reformáció áttörését. Ők és sokan mások az egész Európában közreműködtek a maguk részéről az akkori „protestáns” ébredéshez. Mindenhol összegyűltek imaórára a hívőkké váltak, akik a megalapozott egyházaktól „eretnek” -nek voltak nevezve. A kialakult kicsiny összejöveteleket, ezek között az ún. anabaptista mozgalmat, „szektáknak” nevezték és üldözőbe vették.

Mindazonáltal a reformációt már nem lehetett visszatartani, és a Szentírás a következő évszázadok ébredései folyamán mind mélyebben ki lett nyilatkoztatva és hirdetve. Sorozatosan felléptek az ébredések által ihletett prédikátorok, mint Zinzendorf Gróf a hittestvérek gyülekezetében, Weszley János a Metodisták gyülekezetében, Smith Já-

nos a Baptista gyülekezetekben, Menno Simon a Mennoniták gyülekezeteiben, William Booth az Údvhadsereg gyülekezeteiben és még sok mások. A Krisztus helytartóját illetően, aki azzal az igénnyel lépett fel, hogy a földön minden hatalom-tekintélye az ő kezében van és aki mindenek felett felemelte és helyezte magát, ami Istent és az Istentiszteletet illeti, akit Pál apostol a veszedelem fiának nevezett (2.Thess.2), a Bibliai Igazság összes prédikátorai mindannyian egyetértettek. Ők valamennyien kihangsúlyozták, hogy Isten Szava nem ismeri sem »a Krisztus helytartóját« (Vicaris Filii Dei) sem »a Péter utódát«; és éppen úgy azt, amit a mi URunk a Mt.23:9 –ben mondott: „*»Atyátoknak« se szólítsatok senkit a földön, — annál kevésbé „szent atyának” —; mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van.*”

Valakinek meg kell mondania

Köztudott dolog, hogy a vallások egész népeket és országokat uralmuk alá vettek: itt a kereszténység, ott az iszlám, máshol a hinduizmus vagy a buddhizmus. Ilyen módon Dél-Európa a katolicizmus által van dominálva, Olaszországtól kezdve egész Spanyolországig és Portugáliáig, ezzel szemben Észak-Európa egész Svédorszáig, Norvégiaig és Finnországig túlnyomórészt protestáns. Ha Észak-Amerikára tekintünk, így az Egyesült Államok és Kanada hasonlatosan a protestantizmustól van jellemezve, ellenben Dél- és Közép-Amerika a katolicizmustól. Indiában főleg a hinduizmus uralkodik, az egész Közel-Keleten pedig az iszlám, Ázsiában főként a buddhizmus. Az összes vallásokra jellemző az, hogy üres ígéretekkel foglalkoznak, amelyek nem vezethetők vissza Istenre és evégett nem is köthetnek össze vele. Ennélfogva egyértelműen ki kell mondani: **Az Isteni üdvösség nem található meg egyik vallásban vagy egyházban sem, hanem csak egyedülállóan Jézus Krisztusban.** Az összes emberi ígérési kecségtetéseknek, a mennyországról és a paradicsomról, nincs semmi köze Istenhez. Csak Egy valaki létezik — tudniillik a Megváltó maga, aki szavahihetően elmondhatja: „*Bizony mondom néked: még ma velem leszel a paradicsomban.*” (Lk.23:43).

Az úgynevezett keresztényi egyházak egyikét sem alapította meg Krisztus, a Megváltó mint az Ő gyülekezetét, sem a katolikus, sem az ortodox, sem az anglikán, sem a lutheránus, sem a református, sem a kopt vagy valamely más gyülekezetet. Így például a pápa kétségkívül feje a római katolikus egyháznak és a Pátriárka valójában feje az ortodox egyháznak, de nem így a Jézus Krisztus gyülekezetének. A Canterbury érsek valóban szellemi feje az anglikán egyháznak, de nem így a Jézus Krisztus gyülekezetének. És ez minden keresztényi vallásfelekezetre érvényes, amelyek az egymás közötti különbségek ellenére, „a nikaiai-konstantinápolyi hitvallás” révén, egy közös nevezővel rendelkeznek a római egyházzal együtt. Az első teológiai feltétel a protestáns gyülekezetek tagfelvételért az „Egyházak Világtanácsában” a Wikipédia szerint: „**Beismerő vallomás a háromegységes Istenben való hitről, úgy amint a Biblia és a Nikaiai—konstantinápolyi hitvallásban lett kifejezésre juttatva.**”

Mindazonáltal ez nem az élő Isten gyülekezetének a hitvallomása. A Jézus Krisztus gyülekezete az egyedüli EGY Istenben hisz, úgy amint a Biblia valóban tanúskodik róla. Ez mindenkor az összes ország, nép, emberfajta és nyelv bibliát hívőből tevődött össze. Maga az ÚR ezt mondta: **„Az Én országom nem e világból való ...”** Az élő Isten gyülekezete nem egy államilag elismert vallás, hanem az ÚR testét képezi, amint írva áll: **„Ti pedig Krisztus teste vagytok, és külön-külön (egyenként) annak tagjai, Rész szerint”** (1.Kor.12:26). A megváltottak igazi gyülekezetében **Jézus Krisztus maga a Fej (Ef.4:15) és a Biblia mint Isten Szava az egyetlen fennhatóság.**

Az igazi hit

„... aki nem hisz Istennek, az máris hazuggá tette Őt” (1.Ján.5:10).

„Ellenkezőleg megmarad annál fogva: igaz az Isten, az emberek pedig valamenynyien hazugok, amint meg van írva: »Igaznak kell bizonyulnod beszédeidben, és győznöd kell, amikor perelnek veled.«” (Róma 3:4).

Ábrahámról ez áll: **„Hitt Ábrahám az Istennek, és Isten ezt számította be neki igazságnak”** (Róma 4:3; Gal.3:6). Ábrahám az igazi hit legjobb példája: A valódi hit gyakorlása csak úgy lehetséges, ha Isten az Ő Szava által mindenkihez személyesen beszélni tud. A hitetlenség akkor jön létre, ha valaki megengedi, hogy az ellenség kétségbe vonja azt, amit Isten az Ő Szavában mondott. Úgy a hit, mint a hitetlenség a paradicsomban vették kezdetüket. Miután az ÚR Isten szólt Ádámhoz, a Sátán törbe csalta Évát egy vitával, afelől, amit Isten mondott. A Sátán mindig azt veszi, amit Isten mondott, kétségbe vonja, hozzáfűz valamit, elvesz belőle, eltorzítja, belemagyaráz. Ennek pedig a hitetlenség lett az eredménye, amely az engedetlenséghez és végül is a csábításhoz vezetett, amely egyenesen a bűnesetben végződött. Még a mi Megváltónkhoz is azzal jött a Sátán, hogy: „Meg van írva ...” Ebben áll a tulajdonképpeni kísértés. Az Isten Szava megkérdőjelezése nélkül, nem lehetséges a kísértés, a csábítás és az áthágás sem. Mindazonáltal az ÚR vissza vágott az ördögnek: **„Ismételten írva van ...”** (Mt.4:1-11; Lk.4:1-13). A témákat a teológusok is a bibliából veszik, mindazonáltal amit róla mondanak, éppen az ellenkezője lehet. Amennyiben arra használ fel valaki egy bibliaverset, hogy kételkedéssel érveljen, úgy az ellenség az, aki kísértésnek akarja kitenni, amely az eleséshez vezet. Isten igazi gyermekei még hozzávonnak egy következő Igeverset is egy témához, amely a témát még tisztábban megvilágítja és alátámaszsa.

Jézus Krisztus első és második eljövetele Isten üdvhatározatához tartozik

Jézus Krisztus első eljövetelkor beteljesedett a Keresztelő János szolgálata által a Malakiás 3:1 –ből való ígélet: **„Vegyétek jól tudomásul és számítsatok határozottan azzal, hogy Én elküldöm angyalomat, aki egyengeti előttem az utat”** (Mt.11:10);

Lk.7:27). Az ígélet pedig, amely Jézus Krisztus visszajövele előtt beteljesedik, a következőképpen hangzik: „*Vegyétek jól tudomásul és számítások határozottan azzal, hogy: Én elküldöm hozzátok Ilyés prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és borzalmas (félelmetes) napja*” (Mal.3:23-24). Ezt az ígéletet igazolta a mi URunk a Keresztelő János szolgálata után: „*Ő pedig így válaszolt nekik: »Ilyés valóban (csakugyan) eljön először és helyreállít mindent a megfelelő állapotába«*” (Mt.17:11). A Márk 9:12 –ben újra megerősítette a mi URunk emez ígéletet: „*Igen, Ilyés valóban eljön előbb és újra helyreállít mindent a megfelelő állapotába*».

Sok bibliarészben közvetlenül a „*Jézus Krisztus visszajöveteléről*” van szó. Kezdetből fogva minden hívőnél egy központi téma volt az Ő visszajövetelére való várás. Ez az elvárás a mi URunk ígéletére alapszik, amelyet Ő maga mondott ki: „*... és ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol Én vagyok, ti is ott legyetek*” (Ján.14:3).

A tanítványok kérdésére az Ő visszajöveteléről és világ végének a jele felől (Mt.24:3), a következő szavakkal válaszolta meg a mi URunk: „*Ez az Isten országáról szóló Evangélium hirdelve lesz az egész föld kerekéségén, bizonyosággal minden népnek, és akkor jön el a vég*” (14.v). Még soha ezelőtt nem létezett olyan idő mint most, amelyben az Isten országáról szóló Evangélium a modern médiák által eljutott volna a föld legtávolabb helyeire. Alapjában véve az Isten országáról szóló teljes Evangélium hirdetésénél arról van szó, hogy **a hívők valamennyien fel legyenek készítve a Jézus Krisztus visszajövetelére**, mert úgy áll írva: „*... és akik készen voltak, bementek Ővele a menyegzői vacsorára és az ajtó be lett zárva*” (Mt.25:10).

A **Jézus Krisztus visszajövele** volt az Igehirdetés főtémája az apostolok idejében és a mi korszakunkban is. Pál apostol azt írja a Thessalonikabeliekhez írt levelében: „*Mert ki volna a mi reménységünk, vagy örömünk, és a dicsőség koszorúja, ha nem ti is az lennétek, a mi URunk Jézus Krisztusunk színe előtt az Ő visszajöveletek?*” (1.Thess.2:19). Pál apostol a következő szavakkal fejezhette be tanúvallomását: „*... a továbbiakban rendelkezésemre áll az igazság győzelmi koronája, amelyet megad nekem az ÚR az igaz Bíró ama napon, de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik kedvüket lelték (nagy örömmel várták) az Ő megjelenését*” (2.Tim.4:8).

Most, olyan közel a Jézus Krisztus visszajöveteléhez, mindazok, akik az ÚR gyülekezetéhez tartoznak, ugyanazon üdvre vezető élmények részeseivé kell váljanak, mint testvéreink a kezdetben, és vissza kell legyenek helyezve az eredeti, az Írás szerinti állapotba, Isten elé. Így jövendőlte meg már annakidején Péter apostol Krisztusra és a gyülekezetre vonatkozva: „*Őt azonban kétségtelenül be kell fogadja az ég addig, amíg az isteni teljes üdvrend helyreállításának az ideje be nem következik, amelyekről az Isten öröktől fogva szolt szent prófétái szája által*” (Apg.3:21). Jézus Krisztus visszajövele előtt, az élő Isten gyülekezetében minden helyre kell legyen állítva úgy, amint a kezdetben volt; az első és az utolsó prédikáció valamint az első és az utolsó bemeletkezés, minden tanítás és gyakorlat össze kell egyezzen az ere-

detivel. Most ugyanaz az Evangélium, ugyanaz a hit, ugyanaz a bemelegítés van az egész föld kerekén hirdetve és mindazok akik valóban úgy hisznek, amint az Írás mondja, átéljük az ő bűneik bocsánatát és bemelegítjük, úgy mint a kezdetben a mi URunk Jézus Krisztusunk nevében, és megkapják a Szent Szelem keresztségét. **Ez az egyetlen apostoli, igazi bibliai mintakép (Ap.Csel.2:38-39; Ap.Csel.8:14-17; Ap.Csel.10:43-48; Ap.Csel.19:5-6), amely Isten előtt mindvégig érvényes marad.**

Ezt nem szabad elhallgatni

„Bizony, bizony mondom néktek: aki akkor amikor elküldök valakit, befogadja azt, engem fogad be; aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem elküldött.” (Ján.13:20).

Úgy amint Isten maga elhívta és elküldte Ábrahámot, Mózeset és a prófétákat, akként küldte el Keresztelő Jánost is és akként hívta el Pál apostolt is személyesen, megbízva az üdvörténelem különös feladatával az össz-gyülekezetnek. Ugyanaz az Isten adta azt az Ígéretet is, hogy mielőtt véget ér az üdvösség napja és mielőtt feltörne az ÚR napja, **elküld egy prófétát az Ilyés mintaképe szerint** (Mal.3:23-24). Emez ígéret máris beteljesedett a legutolsó kegyelmi időszakra, amelyben mi most élünk, még mielőtt a nap elveszít az ő fényességét és a hold vérré változik (Jóel 3:4; Ap.Csel.2:20; Jel.6:12). Amikor a baptista prédikátor, William M.Branham, 1933 június 11. egy evangelizációs Igehirdetés után Jefferszoville, Indiána, Egyesült Államok, mintegy 300 ujanon megtértet bemelegített az Ohio folyamban, valami rendkívüli dolog történt: 14:00 óra tájt, amikor a tizenhetedik személy bemelegítésénél volt, szabad szemmel láthatóan leereszkedett egy természetfeletti fényfelhő több ezer ember szem láttára is észlelhetően, akik a parton álltak, megállt egy pár méterrel az Isten embere fölött és a következő Szavak hangzottak el angol nyelven,: **„Amint elküldetett Keresztelő János Jézus Krisztus első eljövételét megelőzően, úgy lesz a reád bízott Ige-üzenet, előfutára (előhírnöke) a Jézus Krisztus második eljövételének.”** Az Associated Press (összekapcsolt sajtó) az Egyesült Államokban és Kanadában beszámolt annak idején emez eseményről. Az általánosan ismert, hogy William Branham a második világháború után, különösen 1946 májusától, Istentől lett felhasználva a gyógyítási- és ébredési mozgalmak globális áttörésében.

Isten emberének, William Branhamnak a megszilárdított szolgálata által, maga az ÚR visszavezette az Ő népét a bibliai Igazságokhoz, az Istenség felől, a bemelegítést illetően, az úrvacsoráról és az összes tanításokban. Istennek teljes üdvhatározata hirdetve lett és a tiszta bibliai Ige-üzenet világszerte hangzik Isten népe különválasztására, elkülönítésére és az igazi hívők előkészítésére a **Jézus Krisztus visszajövetelének dicsőséges napjára** (Ján.14:1-3; 2.Kor.6:14-18; 1.Thess.4:13-18).

Úgy, amint Ilyés vette a 12 követ az Izráel tizenkét törzsének megfelelően és azzal

az Isten lerombolt oltárát újra felépítette és felkérte Isten népét a Kármel hegyén a döntéshozatalra (1.Kir.18:17-40), így lett a mi időnkben is, az üdvtörténelem eme legfontosabb időszakaszában, a 12 apostol tanítása újra a gyertyatartóra állítva, a Jézus Krisztus gyülekezete pedig az apostolok eredeti fundamentumára újra felépítve és mindenki fel van kérve a döntéshozatalra: „**Meddig akartok még kétfelé sántikálni? Ha az ÚR az Isten, kövessétek Őt (tartsatok ki mellette), ha pedig Baál, akkor őt kövessétek!**” (1.Kir.18:21).

Egy utolsó figyelmeztetés

Manapság minden teológus tudja, hogy Keresztelő János egy megígért próféta volt (Ézs.40:3; Mal.3:1), aki előkészítője volt az ÚR útjának, viszont az Írástudóktól viszsza lett utasítva: „... a farizeusok és a törvénytanáítók azonban, **elvetették Isten üdvhatározatát a maguk személyére nézve, azáltal, hogy nem hagyták magukat általa bemelegíteni**” (Lk.7:30). Megismétlődik-e most az, ami akkor történt? A Lukács 19 fejezetében sírásra fakadt a Megváltó Jeruzsálem láttára és azt mondta: „ ... **mert nem ismerted fel meglátogatásod kegyelmi idejét**” (44.v). Avagy nem vetik-e el ma is mindazok, akik nem hajlandók a biblia szerint hinni, a biblia szerint bemelegkezni, az **Isten üdvhatározatát**? Bizony nem elég vallásos hagyománnyal őszintén a „Mi Atyánkot” imádkozni: „... Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod ...”, ha a valóságban még rá sem gondol az illető, **Isten akaratát, amely egyedül Isten Szavában lett leleplezve**, cselekedni.

Avagy nem ismétlődik meg korunkban is ugyancsak az, amit az ÚR akkor mondott: „**Jaj néktek, ti törvénytanáítók! Mert magatokhoz vettétek az üdvösség felismeretéhez való kulcsot; ti magatok nem mentetek be, és azokat is megakadályoztátok, akik be akartak menni**”? (Lk.11:52). Avagy nem mindenki az ő saját birodalmát építi, az ő saját egyházát? Avagy nem-e megvan mindenkinek a saját programja? Mi van azokkal, akik a reformációból kijöttek, egész a pünkösdi mozgalomig, és mégis még mindig a saját evangéliumukat hirdetik?

A Világegyház valamennyi keresztény felekezete, végső soron az összes vallásos egyesületek, egyesítésre törekszenek egy fej vezérigazgatása alatt, mint világautoritás, miközben a János 17 –re utalnak: „... **hogy valamennyien egyek legyenek!**” Ferenc pápa képviselően bocsánatot kért az összes más jellegű hívőktől, akik a katolikus egyháztól valaha is üldözve lettek, a valdensektől elkezdve a pünkösdi mozgalomig. Igen, mármost ne az legyen kihangsúlyozva ami elvált, hanem — a közös (krédó) hitvallomás „a Szentháromságos Istenben” — ami mindenkit egyesít. Tekintettel a reformáció 500 éves évfordulójára 2017 –ben az Egyházak Egyesülése az abszolút prioritás.

Hogy áll a dolog az összes biblia hívő egyesítésével Istennel, Jézus Krisztus, a mi URunk által, mint a gyülekezet fejével?

Ki az, aki a sok keresztény missziós szervezetben az összes felelős közül, egészen a világhíres jólétet-prédikátorokig és a millió hallgatókig, valóban felkészül a Jézus Krisztus küszöbön álló visszajövetelére? A kihívás mindenki számára abban áll: Vissza Istenhez! Vissza a kezdethez! Vissza az örökérvényű Igéhez, amely Jeruzsálemből indult ki! **Ki fog az Isten oldalára állni, ki az, aki egyedül az Igét fogja magának vezérfonalul venni és nem fogja magát azzal veszélyezteti, hogy megalkuvást köt?**

Ézsaiásnak ki kellett kiáltania: „*Ki hitt az általunk hirdetett Igeüzenetnek, és ki előtt lett nyilvánvalóvá az ÚR karja?*” (Ézs.53:1). Pál apostolnak hasonló tapasztalata volt: „*Csakhogy nem mindenki engedelmeskedett az Evangéliumnak; ahogyan Ézsaiás mondja: »URam ki hitt a mi üzenetünknek?«*” (Róma 10:16). Ki tud úgy hinni, amint az Írás mondja? Ki tartja tiszteletbe Isten Szavát és ad helyet a javításnak? Mindenki saját magának kell eldöntenie, hogy ragaszkodik-e egy teljesen bibliaellenes hitvallomáshoz, **vagy elismeri** és alkalmazza az apostolok és próféták igazi Ige-vallomását. Annak semmi haszna nincs, az egyik vallásból a másikba, vagy egyik egyházból a másikba váltani. Isten Igéjét mint vetőmagot (Lk.8:11) kell a szívünkben magunkévá tenni és az Isten Szellemé által mindenkiben személyesen egy új, örök életet kell terméseredményként az újjászületés által előhozzon (Ján.3:7; 1.Pt.1:23). A dolog egészen komoly lesz, úgy, hogy el kell döntenünk, mivel fogunk az örökkévalóságba átmenni.

Mindazok, akik kegyelmet találnak Isten előtt, ellenőrzik, ha náluk úgy van, ahogy a mi URunk mondotta: „*De eljön az óra, sőt, már most itt van, amelyben az igazi imádók, Szellemben és Igazságban fogják imádni az Atyát; mert az Atya is ilyen imádókat keres magának. Az Isten Szellem, és akik imádják Őt, nélkülözhetetlenül Szellemben és Igazságban kell imádniuk Őt*” (Jn.4:23-24). Aki Istent nem hitelt érdemlően a Szellem Igazmondásában, az Ige Igazságának megfelelően imádjá, az elimádkozik Isten mellett: „*Ez a nép csak ajkával tisztel Engem, a szíve azonban távol van tőlem; De hiába tisztelnek Engem, ha olyan tanításokat tanítanak, amelyek emberek parancsolatai*” (Mt.15:8-9; Mk.7:6-7).

Végezetül, hadd legyen még egyszer kihangsúlyozva: a valódi, igazi hitvallomás, a tényleges bibliai tanítás csak a Bibliában áll, és meg kell vizsgálnunk magunkat Isten előtt, ha elismerjük-e Jézus Krisztust a gyülekezet (az egyház) Fejeként és visszatérünk-e az apostolok tanításához, amely Jeruzsálemből indult ki, vagy abba kapaszkodunk, ami a Római Birodalom államegyházából ered. Kizárólagosan csak Isten Igéjét hagyjuk helyben, vagy kitarunk a vallási hagyományok mellett is? A figyelmeztetés mindannyiunkhoz intéződik: „*Ma, ha az Ő Szavát (hangját) halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket*” (Zsid.4:7). Akinek van füle a hallásra, az hallja meg, mi az Isten Szellemének a mondanivalója a gyülekezetben mindenkihez intézően! **Így áll hétszer is írva a Jelenések könyvében (2.és3. fejt.).**

A végidőre szóló próféciaik megvalósulnak

Mi mindannyian látjuk, hogy minden megváltozott ezen a földön: a házasság, a család és a társadalmi élet nem az, ami egykor volt. A globális felmelegedés és a klímaváltozás egy aggasztóan nyugtalanító fokozatot ért el. A természeti katasztrófák mind számosabbak és hevesebbek. A globális válság nyugtalanítja az embereket és félelemmel tekintenek a jövőbe. A konfliktusgóc mindenhová elterjedt, különösen a Közel- és Közép Keleten. Az egész világ zűrzavarba került és milliók menekülnek. Kormányok keresik a megoldást, de egész nyilvánvalóan túlterheltek ezzel.

A mi URunk beszélt a Máté 24 -ben, a Márk 13 -ban, a Lukács 21 -ben és más helyeken azokról az eseményekről, amelyek az Ő visszajövetele előtt fognak bekövetkezni, és mi látjuk azok beteljesedését. Az egész végidői fejlődés, amellyel itt nem tudunk tüzetesebben foglalkozni, eleve be lett jelentve a bibliai próféciaikban. Egy utolsó Ige-üzenettel, egy utolsó felhívással meg van adva az embereknek a földön a lehetőség egy helyes döntés meghozatalára Isten előtt.

Az örökérvényű Evangélium most minden népnek tanúvallomásul hirdettetik, úgy, amint a mi URunk maga eleve bejelentette: **„És ez az Isten országáról szóló Evangélium, hirdetve lesz az egész föld kerekégén, minden népnek tanúvallomásul, és akkor jön el a vég”** (Mt.24:14). Mi valóban közel állunk a Jézus Krisztus megígért visszajöveteléhez (Jn.14:1-3). A végidők jelei egyértelműen rámutatnak erre, evégett fontos, hogy mindazok akik valóban a Bibliára alapozottan akarnak hinni, elhagyják a saját útjaikat és megtalálják az Istenhez vezető utat. Hiszen a mi URunk maga mondta a Luk. 21-ben: **„Amikor pedig látjátok, hogy mindezek elkezdődnek bekövetkezni (megtörténni), akkor bátorítsátok magatokat és emeljétek fel a ti fejéteket; mert a ti megváltásotok közeledik”** (28.v).

Ez az előterjesztés se halkuljon el anélkül, hogy egy utolsó bibliai ösztönzésnek helyet ne adjon, az istenfélők számára, akik Isten Szavát hiszik:

„Ne adjátok oda magatokat arra, hogy a hitetlenekkel felemás igát húzzatok! Mert mi köze egymáshoz az Igazságnak és a törvénytelenségnek? Vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez?

Vagy mi azonosság van Krisztus és Béliál között? Vagy milyen közösség van hívő és hitetlen között?

Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? De hiszen mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogyan az Isten mondja: »Közöttük fogok lakni és járni; Istenük akarok lenni, és ők az Én népem lesznek.«

Ezért tehát: »Menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük«, parancsolja az ÚR,

»Tisztátalant ne érintsetek, és Én magamhoz akarlak fogadni titeket« és

»Atyátok akarok lenni, ti pedig fiaimmá és leányaimmá legyetek«, így szól az ÚR, a Mindenható» (2.Kor.6:14-18).

„Akkor egy másik hangot hallottam szólani az égből: »Ti, Én népem, menjetek ki közülük (különítsétek el magatokat tőlük)!, hogy ne legyetek részesek az ő bűneikben, és hogy a ráért csapások ne érzenek titeket!«” (Jel.18:4).

„És éppen most, ti gyermekek, maradjatok meg Őbenne, hogy nekünk valamennyiünknek, örömteljes bizodalunk lehessen iránta, amikor Ő leleplezi (kinyilatkoztatja) magát és az Ő visszajövelekor ne kelljen megszégyenülve visszahátrálnunk Őelőle” (1.Ján.2:28).

„És íme meglásd: Én eljövök hamar! Boldog (üdvözült az), aki ragaszkodik eme Könyv prófétai Igéihez!” (Jel.22:7).

„Az ég és a föld el fog múlni, de az Én beszédeim soha el nem múlnak!” (Lk.21:33).

**Ha a Te Szavad a továbbiakban nem érvényes,
miben nyugodjon az én hitem?
nekem nem az ezer világ kedves,
hanem, hogy a Te Szavad szerint éljek.
(N.L.Graf v. Zinzendorf)**

Azok, akik többet szeretnének megtudni abból, amit Isten a mi időnkben végzett és még mindig végez, bármikor igénybe veheti a megadott címet:

Így lehet bennünket elérni:

**Misszió-Központ
Postfach 100707
D-47707 Krefeld**

Telefon: 02151/545151

Fax: 02151/951293

E-Mail cím: volksmission@gmx.de

Honlap: <http://www.freie-volksmission.de>

